

Ročník 1988

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 3

Vydána dne 29. února 1988

Cena Kčs 2,60

OBSAH:

19. Vyhláška ministerstva zdravotnictví České socialistické republiky o postupu při úmrtí a o pohřebnictví
 20. Vyhláška ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky, kterou se provádí zákon o myslivosti
 21. Vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej socialistickej republiky, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti
 22. Vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky o povinných hláseniach súvisiacich s ukončením tehotenstva
-

19

VYHLÁŠKA

ministerstva zdravotnictví České socialistické republiky

ze dne 9. listopadu 1987

o postupu při úmrtí a o pohřebnictví

Ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky stanoví podle § 82 zákona č. 20 1966 Sb., o péči o zdraví lidu:

ČÁST PRVNÍ

POSTUP PŘI ÚMRTÍ

Oznámení úmrtí a prohlídka mrtvých

§ 1

(1) Úmrtí a nález těla mrtvého mimo zdravotnické zařízení musí být bezodkladně oznámeny územnímu nebo závodnímu obvodnímu lékaři, popřípadě lékaři pověřenému vykonávat tuto činnost (dále jen „obvodní lékař“), v jehož obvodu k úmrtí došlo nebo bylo tělo mrtvého nalezeno; v době mimo pravidelný provoz zdravotnických zařízení je nutno úmrtí oznámit lékařské službě první pomoci. Je-li podezření, že úmrtí bylo způsobeno trestným činem nebo sebevraždou, je nutno úmrtí bezodkladně oznámit také orgánu Sboru národní bezpečnosti (dále jen „orgán SNB“).

(2) Oznamovací povinnost má každý, kdo se o úmrtí dozvěděl nebo našel tělo mrtvého a neví, zda úmrtí již bylo oznámeno.

(3) Úmrtí osoby, která zemřela v ústavu sociální péče, v jiném zařízení poskytujícím ošetřování, zaopatření nebo obdobnou péči, anebo na pracovišti, je povinen oznámit obvodnímu lékaři (lékařské službě první pomoci) vedoucí takového ústavu, zařízení nebo pracoviště, popřípadě jím pověřený pracovník.

(4) Úmrtí ve zdravotnickém zařízení, v ústavu sociální péče nebo v jiném zařízení poskytujícím ošetřování, zaopatření nebo obdobnou péči se bezodkladně oznamuje osobám blízkým zemřelému.¹⁾

§ 2

(1) Účelem prohlídky mrtvého je zjistit úmrtí a jeho příčiny.

(2) Došlo-li k úmrtí mimo zdravotnické zařízení, provádí prohlídku mrtvého příslušný obvodní

lékař, popřípadě lékař lékařské služby první pomoci.

(3) Prohlídku osob, které zemřely ve výcvikových prostorech a zařízeních ozbrojených sil nebo ozbrojených sborů, provádějí lékaři těchto sil a sborů nebo příslušní odborní lékaři (lékaři lékařské služby první pomoci).

(4) Jestliže příslušný obvodní lékař, popřípadě lékař lékařské služby první pomoci (odst. 2) nebo lékař určený ředitelem (vedoucím lékařem) zdravotnického zařízení, kde došlo k úmrtí (dále jen „prohlízející lékař“), zemřelého před úmrtím ošetřoval nebo pomáhal při porodu dítěte, které se narodilo mrtvé, anebo je k zemřelému v příbuzenském vztahu, provede prohlídku mrtvého jiný lékař určený ředitelem (vedoucím) příslušného zdravotnického zařízení. Jestliže ředitel (vedoucí) zemřelého před úmrtím ošetřoval nebo pomáhal při porodu dítěte, které se narodilo mrtvé, anebo je k zemřelému v příbuzenském vztahu, určí nadřízený ředitele (vedoucího) zdravotnického zařízení jiného lékaře.

§ 3

(1) Jestliže prohlízející lékař nerozhodne o provedení pitvy, je povinen oznámit úmrtí bezodkladně po prohlídce mrtvého příslušnému národnímu výboru pověřenému vedením matriky, a to na listu o prohlídce mrtvého.²⁾

(2) V případech, v nichž je touto vyhláškou stanovena povinnost pitvy (§ 4 odst. 2 a 3), rozhodne prohlízející lékař na listu o prohlídce mrtvého²⁾ o jejím provedení, nařídí převoz mrtvého a současně odešle předběžné hlášení o úmrtí národnímu výboru pověřenému vedením matriky.³⁾

(3) Má-li prohlízející lékař podezření, že úmrtí bylo způsobeno trestným činem nebo sebevraždou, oznámí tuto skutečnost ihned příslušnému orgánu SNB. Oznámení orgánu SNB učiní také bezodkladně po prohlídce mrtvého vyloženého z dopravního prostředku nebo mrtvého neznámé totožnosti.

(4) Byla-li příčinou úmrtí přenosná nemoc, jedná-li se o úmrtí osoby nemocné přenosnou ne-

¹⁾ § 116 občanského zákoníku.

²⁾ Tiskopis SEVT 14 1050.

³⁾ Tiskopis SEVT 14 1680.

mocí nebo má-li prohlízející lékař podezření, že příčinou úmrtí je přenosná nemoc, oznámí to ihned příslušnému orgánu hygienické služby a po konzultaci s ním zajistí provedení základních protiepidemických opatření.

(5) Na těle mrtvého je možno provádět pouze pitvu, jiné úkony při pitvách (§ 7) nebo odnětí tkání a orgánů. Žádné jiné výkony, včetně odstraňování zubních protéz z drahých kovů, se na těle mrtvého nesmějí provádět.

Pitvy

§ 4

(1) Pitvy mrtvých se provádějí:

- a) k určení základní nemoci, komplikací, příčiny úmrtí a ověření diagnózy a léčebného postupu u osob zemřelých ve zdravotnických zařízeních,
- b) ke zjištění příčin úmrtí a objasnění dalších ze zdravotního hlediska závažných okolností a mechanismu úmrtí u osob zemřelých náhlým, neočekávaným nebo násilným úmrtím včetně sebevraždy,
- c) pro vědeckovýzkumné a výukové účely,
- d) při podezření, že úmrtí bylo způsobeno trestným činem.⁴⁾

(2) K určení základní nemoci, komplikací, příčiny úmrtí a ověření diagnózy a léčebného postupu u osob zemřelých ve zdravotnických zařízeních provádí pitvu lékař oddělení patologie (prosektury), a to povinně:

- a) u dětí mrtvě narozených nebo u dětí zemřelých do 15 let věku, dále u mladistvích v rozsahu určeném vedoucím zdravotnického zařízení,
- b) u žen, které zemřely v souvislosti s těhotenstvím, potratem, porodem nebo šestinedělím,
- c) u osob, kterým byly aplikovány radioaktivní zářiče, kardiostimulátory nebo jiné dále použité implantované předměty,
- d) jestliže z mrtvého těla byl odňat orgán nebo tkáň pro transplantaci s výjimkou případů, kdy se provádí pitva podle odstavce 3.

(3) Ke zjištění příčin úmrtí a objasnění dalších ze zdravotního hlediska závažných okolností a mechanismu úmrtí u osob zemřelých náhlým, neočekávaným nebo násilným úmrtím včetně sebevraždy provádí pitvu lékař oddělení soudního lékařství, a to povinně:

- a) při náhlých úmrtích, jestliže při prohlídce mrtvého nebylo možno zjistit příčinu úmrtí,
- b) u osob zemřelých násilným úmrtím včetně sebevraždy,
- c) byla-li příčinou úmrtí průmyslová otrava nebo

úraz při výkonu práce anebo je-li zde podezření, že k úmrtí došlo z těchto příčin,

- d) u osob, které zemřely ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody,
- e) je-li podezření, že úmrtí může být v příčinné souvislosti s nesprávným postupem při výkonu zdravotnických služeb.

(4) Při odůvodněném podezření na kontaminaci mrtvého radioaktivními látkami informuje prohlízející lékař o této skutečnosti vedoucího zdravotnického zařízení. V takovém případě rozhoduje o provedení pitvy příslušný orgán hygienické služby s přihlédnutím k vybavení zdravotnického zařízení prostředky na ochranu pitvajících a ostatních pracovníků podle zvláštních předpisů.⁵⁾

(5) Podle výsledku pitvy může příslušný orgán hygienické služby také nařídit zvláštní režim pro přepravu mrtvého nebo pohřeb.

(6) Při podezření, že úmrtí bylo způsobeno trestným činem, nařizují pitvu a hradí náklady takové pitvy orgány činné v trestním řízení.

§ 5

(1) Jestliže lékař při prohlídce mrtvého rozhodne o provedení pitvy, zabezpečuje přepravu těla mrtvého do zdravotnického zařízení, kde se provede pitva, a náklady na takovou přepravu nese okresní ústav národního zdraví, v jehož obvodu osoba zemřela nebo bylo nalezeno tělo mrtvého.

(2) Přepravu mrtvého k pitvě pro vědeckovýzkumné nebo výukové účely zabezpečuje a nese náklady takové přepravy zařízení pověřené vědeckovýzkumnou nebo pedagogickou činností, v němž se pitva provádí (§ 6 odst. 2).

(3) Přepravu těla mrtvého k pitvě nařízené orgánem činným v trestním řízení zabezpečuje a nese náklady takové přepravy orgán, který pitvu nařídil.

§ 6

(1) Pitva se smí provést nejdříve za dvě hodiny potom, kdy prohlízející lékař zjistil úmrtí.

(2) Pitvy se provádějí na oddělení patologie (prosektury) nemocnice s poliklinikou, popřípadě jiného zdravotnického zařízení nebo na soudně lékařském oddělení nemocnice s poliklinikou, popřípadě jiného zdravotnického zařízení. Provádí-li se pitva z důvodu uvedeného v § 4 odst. 3 písm. c), přizve se k pitvě lékař příslušného oddělení (kliniky) nemocí z povolání. Pitvy pro vědeckovýzkumné a výukové účely se provádějí v zařízeních pověřených vědeckovýzkumnou nebo pedagogickou činností.

⁴⁾ § 115 odst. 1 trestního řádu.

⁵⁾ Vyhláška ministerstva zdravotnictví ČSR č. 59/1972 Sb., o ochraně zdraví před ionizujícím zářením.

(3) Lékař, který provedl pitvu, neprodleně sepíše o pitvě protokol. Jde-li o pitvu prováděnou lékařem oddělení patologie nebo serbního lékařství, podepíše pitevní protokol kromě lékaře provádějícího pitvu také vedoucí příslušného oddělení. Lékař, který provedl pitvu, doplní a bezodkladně odesle list o prohlídce mrtvého²⁾ národnímu výboru pověřenému vedením matriky.

(4) Jestliže při provádění pitvy vznikne podezření, že úmrtí bylo způsobeno trestným činem, pitva se přeruší. Tuto skutečnost lékař oznámí neprodleně příslušnému orgánu SNB s návrhem na nařízení pitvy orgánem činným v trestním řízení tam, kde pitva byla započata, a vyznačí ji i na listu o prohlídce mrtvého.²⁾ Je-li orgánem činným v trestním řízení pitva nařízena, postupuje se podle zvláštních předpisů;⁶⁾ v takovém případě sepíše pitevní protokol, doplní a odešle list o prohlídce mrtvého²⁾ lékař pokračující v pitvě. Není-li orgánem činným v trestním řízení nařízena pitva, dokončí se pitva původně započatá.

(5) O pitvách příslušníků ozbrojených sil a ozbrojených sborů, kteří zemřeli mimo zdravotnická zařízení, platí zvláštní předpisy.

§ 7

Jiné úkony při pitvách

(1) Ve zvlášť odůvodněných případech, jsou-li pro to vytvořeny vhodné podmínky, může vedoucí zdravotnického zařízení umožnit balzamování mrtvého těla. Náklady balzamování hradí ten, kdo o jeho povolení požádal.

(2) Je-li v těle mrtvého československého občana implantován kardiostimulátor nebo jiný předmět použitelný při dalším poskytování zdravotnických služeb československým občanům, vyjme se při pitvě z těla a zabezpečí se o něj potřebná péče.

(3) Při pitvách z důvodů uvedených v § 4 odst. 1 písm. a) nebo b) lze provádět úkony sloužící výukovým účelům v rozsahu určeném vedoucím zdravotnického zařízení.

§ 8

Odnímání tkání a orgánů z těl mrtvých

(1) Pro speciální diagnostická vyšetření a pro léčebné a vědeckovýzkumné účely je možno z těl mrtvých odnímat po úmrtí tkáně, je-li to možno provést takovým způsobem, který neohrozí ani živého člověka.

(2) Vyžaduje-li to povaha odnímaného orgánu, popřípadě účel jeho použití, lze výjimečně odnímat tkáně a orgány (dále jen „orgány“) před

uplynutím dvou hodin od zjištění úmrtí za podmínek, které stanovilo ministerstvo zdravotnictví ČSR zvláštním předpisem.⁷⁾

(3) Odnímat orgány lze jen za podmínky, že nebude zmařen účel pitvy, a to zejména v případě, kdy prohlízející lékař má podezření z trestného činu.

(4) Orgány se z těl mrtvých nesmí odnímat:

- a) u zemřelých, kteří za svého života písemně prohlásili, že s odnětím nesouhlasí,
- b) nemůže-li prohlízející lékař zjistit příčinu smrti mozku, anebo má-li podezření, že příčinou smrti je přenosná nemoc,
- c) u zemřelých ve výkonu trestu odnětí svobody.⁸⁾

ČÁST DRUHÁ

POHŘEBNICTVÍ

§ 9

Dočasné uložení mrtvého

U veřejných smutečních síní určených k rozloučení se zemřelými musí být zřízeny vhodné místnosti pro dočasné uložení mrtvých. Tělo osoby zemřelé mimo zdravotnické zařízení se přemísťuje do této síně nejpozději 8 hodin po prohlídce, pokud v téže lhůtě nebylo umístěno v obdobném zařízení pro dočasné uložení mrtvých v krematoriu, na hřbitově nebo převezeno k pitvě. Do doby 8 hodin se nepočítá doba mezi 22. a 6. hodinou.

Pohřbívací povinnost

§ 10

Mrtvý musí být pohřben nejdříve 48 hodin a nejpozději do 96 hodin od zjištění úmrtí prohlízejícím lékařem; doba 96 hodin může být přeložena pouze v případě, že

- a) nebylo možno o úmrtí včas vyrozumět pozůstalé,
- b) vyřizování pohřbu je opožděno v důsledku dnů pracovního volna a pracovního klidu,
- c) je odůvodněn závažný zájem pozůstalých na zajištění časově náročných organizačních opatření spojených s pohřbem,
- d) dojde u organizace pohřební služby k mimořádným a nepředvídatelným technickoprovozním komplikacím nebo
- e) při zajišťování pohřbu je nutno postupovat v souladu s požadavky příslušných orgánů, zejména orgánů činných v trestním řízení.

a tělo mrtvého je uloženo v prostorech vybavených chladicím zařízením nebo schválených pří-

⁶⁾ § 105 trestního řádu.

⁷⁾ Směrnice ministerstva zdravotnictví ČSR č. 24/1977 Věst. MZ ČSR o podmínkách pro mimořádné odnámání tkání a orgánů z těl mrtvých (reg. v částce 11/1978 Sb.), ve znění směrnic č. 1/1984 Věst. MZ ČSR (reg. v částce 10/1984 Sb.).

⁸⁾ § 3 směrnic č. 24/1977 Věst. MZ ČSR, ve znění směrnic č. 1/1984 Věst. MZ ČSR.

slušným orgánem hygienické služby. Byla-li provedena pitva, lze pohřbit mrtvého ihned po pitvě; jde-li o pitvu nařízenou orgánem činným v trestním řízení, je možno mrtvého pohřbit jen se souhlasem prokurátora nebo vyšetřovatele.

§ 11

(1) Od pohřbu se může upustit, jestliže se těla mrtvého má trvale použít k vědeckým nebo výukovým účelům. Takto lze použít těla zemřelých osob,

- a) které s tím projevily před úmrtím písemný souhlas,
- b) jejichž totožnost nelze zjistit nebo
- c) o které se do 96 hodin od zjištění úmrtí prohlížejícím lékařem nikdo nepřihlásil, přesto, že osoby jím blízké¹⁾ byly včas prokazatelně vyrozuměny, pokud mrtvý před úmrtím neucinil opatření o pohřbu.

(2) Zdravotnická zařízení, ústavy sociální péče nebo jiná zařízení poskytující občanům ošetřování, zaopatření nebo obdobnou péči, v nichž takové osoby zemřely, jsou povinny spolupracovat s anatomickými ústavami lékařských fakult při zajišťování těl mrtvých pro vědecké a výukové účely.

§ 12

(1) Před pohřbem nebo před určením těla mrtvého k vědeckým nebo výukovým účelům musí být prokázáno, že byla provedena prohlídka, popřípadě též pitva mrtvého.

(2) Jestliže nebylo od pohřbu upuštěno nebo jestliže nikdo neobstaral pohřeb ve lhůtě stanovené v § 10, je povinen pohřeb obstarat příslušný národní výbor, v jehož obvodu došlo k úmrtí, bylo nalezeno tělo nebo bylo tělo mrtvého vyloženo z dopravního prostředku, a to bezodkladně po zjištění této skutečnosti.

§ 13

Způsob pohřbu

(1) Pohřbívá se uložením do země, hrobky nebo zpopelněním, pokud důležitý obecný zájem nevyžaduje jiný způsob pohřbu. K jinému způsobu pohřbu uděluje souhlas příslušný orgán hygienické služby.

(2) Těla osob zemřelých na přenosnou nemoc nebo nemocných přenosnou nemocí, která však nebyla příčinou úmrtí, musí být před uložením do rakve zabalena do látky napuštěné dezinfekčním roztokem.

(3) Rakve, v nichž se mrtví pohřbívají, se opatří vrstvou absorpčního materiálu a v případě prodloužení pohřbívací doby nebo vyžadují-li to klimatické nebo přepravní podmínky (§ 29) ne-

propustnou vložkou; v takových případech nesmí být povoleno vystavení zemřelého. Rakve musí být pevně uzavřena a zřetelně označena identifikačním štítkem. Jsou-li v rakvi uzavřena těla osob uvedených v odstavci 2, je nutno označit víko rakve štítkem s nápisem „Zákaz otevření“²⁾ a razítkem zdravotnického zařízení s podpisem lékaře; stejně je nutno postupovat, jestliže je tělo zemřelého značně zohaveno nebo je ve stavu rozkladu.

(4) Mrtví se ukládají do země na hřbitovech. K uložení mimo hřbitov je třeba souhlasu příslušného orgánu hygienické služby.

(5) Zpopelněné ostatky (dále jen „popel“) se ukládají na pohřebištích.

(6) Jsou-li splněny všechny předepsané podmínky pohřbu, který si zemřelý za svého života zvolil, je třeba podle možnosti jeho přání vyhovět. Neurčil-li zemřelý druh pohřbu, určí ho ten, kdo pohřeb obstarává. Tato ustanovení neplatí, jestliže důležitý obecný zájem vyžaduje jiný druh pohřbu.

(7) Pohřbívání osob, které zemřely ve výkonu trestu odnětí svobody nebo vazby, upravují zvláštní předpisy.

§ 14

Pohřbívací obvody

Uložení mrtvých do země se provádí zpravidla na hřbitově, v jehož územním obvodu osoba zemřela, před smrtí žila nebo tělo mrtvého bylo nalezeno, popřípadě vyloženo z dopravního prostředku, pokud obstaravatel pohřbu nezvolí jiné místo.

Zpopelněování mrtvých

§ 15

(1) Zpopelnění je možno provést, byla-li při prohlídce mrtvého zjištěna jeho totožnost a je-li doloženo listem o prohlídce mrtvého²⁾ nebo dokladem o provedené pitvě, že není podezření z trestného činu. Organizace, která uzavřela smlouvu o obstarání pohřební služby, je povinna oznámit úmrtí osoby, která má být zpopelněna, okresní správě SNB příslušné podle sídla této organizace; jestliže okresní správa SNB neprojeví do 48 hodin od přijetí oznámení o úmrtí nesouhlas se zpopelněním pro podezření z trestného činu, je možno ke zpopelnění přistoupit. Při podezření z trestného činu lze provést zpopelnění až po provedení pitvy nařízené orgánem činným v trestním řízení a se souhlasem prokurátora nebo vyšetřovatele.

(2) U mrtvého dopraveného z ciziny lze zpopelnění provést na základě průvodního listu vystaveného československým zastupitelským úřa-

²⁾ Tiskopis SEVT 9379 30.

dem, pokud mezinárodní dohody, jimiž je ČSSR vázána, nestanoví jinak (§ 27 odst. 3).

(3) Vyžaduje-li to obecný zdravotní zájem, zejména vyskytnou-li se epidemie, může ministerstvo zdravotnictví ČSR uložit povinnost zpopelňovat mrtvé, i když nejsou splněny podmínky stanovené v odstavcích 1 a 2; při podezření z trestného činu je však i v takových případech třeba souhlasu prokurátora nebo vyšetřovatele.

§ 16

(1) Zpopelňování mrtvých se provádí pouze v krematoriu.

(2) Správy krematorií jsou povinny přijímat ke zpopelnění pouze mrtvé, u nichž jsou splněny podmínky pro zpopelnění stanovené v § 15.

(3) Správa krematoria zařídí, aby popel byl uložen do přesně označené urny opatřené uzávěrem. Urnu s popelem správa krematoria vydá správě pohřebiště, kde má být urna uložena, nebo osobě, která předloží doklad o zpopelnění. Neučiní-li obstaravatel pohřbu nebo příslušné orgány jiné opatření, je správa krematoria povinna uschovat urnu po dobu jednoho roku od zpopelnění. Po uplynutí této doby správa krematoria odevzdá popel správě pohřebiště k volnému uložení.

§ 17

Uložení popela

(1) Popel se ukládá na pohřebišti (§ 19) podle přání zemřelého nebo obstaravatele pohřbu v urně, volným smísením se zemí, rozptylem nebo vsypem.

(2) Volné smísení popela se zemí se provádí na místě, které je k tomuto účelu na pohřebišti vyhrazeno. Rozptyl lze provádět pouze na pohřebišti, které bylo pro tento účel schváleno (rozptylová louka). Vsyp se provádí na určitém místě pohřebiště do země tak, aby pozůstali měli možnost vsypu popela dalších členů rodiny, popřípadě jiných osob.

(3) O provedeném volném smísení popela se zemí, rozptylu nebo vsypu vede správa pohřebiště evidenci ve zvláštní knize, ve které se uvádí jméno a příjmení zemřelého, jeho poslední bydliště, den narození, den úmrtí, den a místo zpopelnění, způsob uložení popela a u vsypu i místo, kde byl popel uložen. Součástí evidence je abecední seznam osob pohřbených tímto způsobem.

(4) Podle přání zemřelého nebo obstaravatele pohřbu lze uložit popel mimo pohřebiště na místě, které si zvolil.

§ 18

Ostatky

Ostatky, zejména potracené nebo předčasně odňaté lidské plody, jakož i části těla nebo orgánů odňaté žijícím nebo mrtvým osobám, a jiné

ostatky, pokud se nepoužijí pro vědecké, léčebné preventivní nebo výukové účely, se uloží do země na pohřebišti nebo se zpopelní ve spalovnách zdravotnických zařízení, a to jen, není-li podezření z trestného činu.

§ 19

Pohřebiště

(1) Pohřebiště (hřbitovy, kolumbária, urnové háje, rozptylové a vsypové louky) zřizují a spravují národní výbory, které mohou svěřit jejich správu organizacím, které řídí nebo spravují.

(2) Ke zřízení pohřebiště je třeba souhlasu příslušného orgánu hygienické služby a vodo hospodářského orgánu.

(3) K vydání řádu pro pohřebiště národním výborem, který pohřebiště spravuje, je třeba souhlasu příslušného orgánu hygienické služby.

§ 20

Propůjčení místa na pohřebišti

(1) Správa pohřebiště propůjčuje místo pro hrob nebo hrobku minimálně na tleci dobu (§ 22) a místo pro urnu na 10 let od prvního uložení. Umožňují-li to poměry na pohřebišti, propůjčí správa pohřebiště místo ještě na další dobu; v opačném případě o tom včas vyrozumí toho, komu dosud bylo místo propůjčeno. Propůjčením vzniká právo na užívání místa pro hrob tomu, komu bylo poprvé propůjčeno, a přechází na osoby jemu blízké.¹⁾ O uložení těl a urn do hrobů a hrobek vede správa pohřebiště řádnou evidenci.

(2) Po uplynutí doby, na kterou bylo místo propůjčeno, se naloží s ostatky, urnami a náhrobky obdobně jako při zrušení pohřebiště.

(3) Hroby, hrobky a urny, které mají kulturní význam, se neodstraňují ani po uplynutí doby, na kterou bylo místo propůjčeno, s výjimkou případů, kdy se pohřebiště zrušuje.

§ 21

Ukládání do hrobu

(1) Mrtví se ukládají zpravidla jen po jednom do každého hrobu, pokud důležitý obecný zájem nevyžaduje uložení do společného hrobu.

(2) Správa hřbitova může na žádost nebo se souhlasem toho, komu bylo místo pro hrob propůjčeno, povolit, aby do téhož hrobu byli uloženi další mrtví příbuzní, popřípadě i jiné blízké osoby, a to po uplynutí tleci doby. Před uplynutím tleci doby je tak možno učinit jen se souhlasem příslušného orgánu hygienické služby.

§ 22

Tleci doba

Tělo mrtvého musí být uloženo v zemi po dobu, která se zřetelem ke složení půdy nesmí být

kratší než 10 let (tlecí doba). Délku tlečí doby určí na základě výsledků geologického a hydrogeologického průzkumu příslušný orgán hygienické služby při zřízení hřbitova.

§ 23

Exhumace

(1) Před uplynutím tlečí doby může být tělo mrtvého exhumováno, nařídí-li to orgán činný v trestním řízení¹⁰⁾ nebo jestliže o to požádají osoby blízké zemřelému¹⁾, a to za přítomnosti zástupců správy hřbitova. Podmínky provádění nařízené exhumace orgán činný v trestním řízení předem projedná s příslušným orgánem hygienické služby. Na žádost osob blízkých zemřelému¹⁾ lze provést exhumaci jen výjimečně ze zvlášť závažných důvodů se souhlasem příslušného orgánu hygienické služby.

(2) Náklady na exhumaci hradí ten, kdo o ni požádal.

§ 24

Zákaz pohřbívání a zrušení pohřebiště

(1) Národní výbor zakáže pohřbívání nebo zruší pohřebiště v obecném zájmu nebo nevyhovuje-li pohřebiště nebo jeho část zdravotnímu zájmu. Na hřbitově, kde je zakázáno pohřbívání těl mrtvých, lze ukládat i nadále urny s popelem, neurčí-li příslušný národní výbor jinak. Zrušení pohřebiště, kde jsou válečné hroby, na něž se vztahují zvláštní předpisy¹¹⁾, je nutno předem projednat s federálním ministerstvem zahraničních věcí.

(2) Hřbitov lze zrušit až po uplynutí tlečí doby od uložení posledního mrtvého. Před uplynutím tlečí doby lze hřbitov zrušit, vyžaduje-li to obecný zájem, a to po převozu ostatků na jiný hřbitov určený správou hřbitova. U hrobů, kde tlečí doba dosud neuplynula, je nutno převést spolu s ostatky na jiný hřbitov i příslušenství hrobu. Při zrušení hřbitova před uplynutím tlečí doby neсе náklady spojené s vynětím ostatků ze země, odstraněním příslušenství hrobu a s jejich převozem na jiný hřbitov organizace, v jejímž zájmu byl hřbitov zrušen.

(3) Rozhodnutí o zrušení pohřebiště se zveřejní na pohřebišti způsobem, který je v místě obvyklý, a to nejméně 1 rok přede dnem, jímž se pohřebiště zrušuje. Uživatelé propůjčených míst se přitom upozorní, jakým způsobem se naloží s ostatky a příslušenstvím hrobu v případě, že se o ně sami nepostarájí ve lhůtě nejméně 6 týdnů ode dne zrušení pohřebiště.

(4) Jestliže uživatelé propůjčených míst po zrušení pohřebiště neumístí v určené lhůtě ostatky na jiné pohřebišti, ponechají se ostatky a

urny uložené v zemi na místě a urny uložené v kolumbářích nebo náhrobcích se vyberou a popel se na vyhrazeném místě smísí se zemí. Náhrobky a ostatní příslušenství, které jejich vlastníci neodstraní v určené lhůtě, odstraní na svůj náklad organizace, v jejímž zájmu se pohřebiště zrušila.

(5) Zrušeného hřbitova lze použít k účelům, při kterých je zapotřebí prohloubit terén, až po uplynutí 20 let od posledního pohřbu. Jestliže jsou přitom nalezeny ostatky, uloží se do země na vyhrazeném místě nebo se zpopelní.

Krematoria

§ 25

(1) Národní výbor, který zřizuje krematorium, může jeho správu svěřit organizaci, kterou řídí nebo spravuje.

(2) K vydání řádu pro krematoria národním výborem, který krematorium spravuje, je třeba souhlasu příslušného orgánu hygienické služby.

§ 26

(1) Spalovací zařízení krematoria musí být tak technicky vybaveno, aby zpopelnění bylo rychlé a úplné. Popel musí být čistý.

(2) Při každém krematoriu musí být vhodné zařízení pro dočasné uložení mrtvých (chladicí boxy) a prostory pro dočasnou úschovu urn.

Přeprava mrtvých a ostatků

§ 27

(1) Pro přepravu mrtvých a ostatků (dále jen „mrtvých“), pokud se taková přeprava neděje přímo na příslušný hřbitov nebo na místo dočasného uložení mrtvých anebo do určeného krematoria ke zpopelnění, je třeba povolení. Povolení k přepravě dává na listu o prohlídce mrtvého²⁾ prohlízející nebo pitvající lékař, který také určí podmínky k jejímu uskutečnění; současně odešle list o prohlídce mrtvého²⁾ národnímu výboru pověřenému vedením matrik.

(2) Pro přepravu mrtvého do ciziny je zapotřebí průvodního listu, který obsahuje jméno, příjmení, povolání a věk, místo, den a příčinu úmrtí. Průvodní list vydává prohlízející lékař, a to až po oznámení úmrtí národnímu výboru pověřenému vedením matrik (§ 3 odst. 1 a 2); v případech, kdy byla provedena pitva, doplní zjištěnou příčinu úmrtí lékař provádějící pitvu. Překlad průvodního listu z českého nebo slovenského znění do některého jazyka nejvíce užívaného na trase přepravy si obstará ten, kdo o přepravu žádá. V případě úmrtí na nemoc podléhající mezinárodně

¹⁰⁾ § 115 odst. 2 trestního řádu.

¹¹⁾ Vyhláška ministra zahraničních věcí č. 65/1954 Sb., o Ženevských úmluvách ze dne 12. srpna 1949 na ochranu obětí války.

nímu zdravotnickému řádu¹²⁾ je prohlížejší lékař povinen uvědomit o této skutečnosti příslušný orgán hygienické služby a řídit se jeho pokyny o dalším zacházení s mrtvým.

(3) Pro přepravu mrtvého z ciziny nebo pro jeho průvoz územím ČSSR vydává průvodní list státa, kde osoba zemřela, československý zastupitelský úřad, pokud mezinárodní dohody, jimiž je ČSSR vázána, nestanoví jinak.

(4) Povolení k přepravě nebo průvodní list k přepravě mrtvých nelze vydat, jestliže by přeprava ohrožovala obecný zdravotní zájem. Přepravu osob zemřelých na nemoc podléhající mezinárodnímu zdravotnickému řádu¹²⁾ lze povolit jen na základě souhlasu příslušného orgánu hygienické služby.

(5) K přepravě uren s popelem není třeba povolení ani průvodního listu.

§ 28

(1) Přepravu mrtvých, u nichž nebyla nařízena pitva, a přepravu mrtvých po pitvě zabezpečuje organizace poskytující pohřební služby.

(2) Jde-li o přepravu mrtvého ze zdravotnického zařízení, v němž je oddělení patologie (prosektura), příslušní sanitáři zemřelého omyjí, obléknou do šatů předaných pozůstalými a upraví pro předání pohřební službě.¹³⁾ Těla osob zemřelých ve zdravotnických zařízeních, v nichž není oddělení patologie (prosektura), oblékají, ukládají do rakve a zajišťují jejich další potřebnou úpravu pracovníci organizace pohřební služby ve vhodných místnostech zdravotnických zařízení k tomu určených. Zdravotnická zařízení umožní všem pracovníkům při převozu zemřelých osob a jejich úpravě k pohřbení nezbytnou hygienickou očištění.

(3) Přepravu mrtvého ze zdravotnického zařízení je organizace poskytující pohřební služby povinna zajistit nejpozději do 24 hodin po úmrtí, popřípadě po pitvě; do této doby se nepočítá doba připadající na sobotu, neděli nebo svátek. Do uskutečnění přepravy organizací pohřební služby zdravotnické zařízení zabezpečí uložení mrtvého těla ve vhodné místnosti k tomuto účelu určené.

(4) Náklady na přepravu podle odstavce 1 hradí ten, kdo obstarává pohřeb; není-li takové osoby, hradí náklady příslušný národní výbor. Při přepravě po pitvě hradí okresní ústav národního zdraví příslušný podle místa úmrtí, popřípadě místa nálezu mrtvého, obstaravatelí pohřbu náklady na převoz zemřelého do místa, kde k úmrtí došlo, popřípadě do místa pohřbu, je-li shodné nebo bližší než místo, kde osoba zemřela.¹⁴⁾

§ 29

(1) Při přepravě po železnici se rakev s tělem mrtvého převáží ve zvláštním uzavřeném vagónu.

(2) Při přepravě rakve s tělem mrtvého silničním vozidlem lze používat pouze vozidlo pohřební služby, v mimořádných případech vozidlo jiné organizace k tomuto účelu určené a přizpůsobené.

(3) Při přepravě letadlem se tělo mrtvého přepravuje v letecké rakvi.

(4) Bližší podmínky způsobu přepravy jsou stanoveny v přepravních řádech; jinak je určuje orgán hygienické služby. Při přepravě do ciziny se postupuje podle mezinárodní smlouvy.¹⁵⁾

ČÁST TŘETÍ

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 30

Zrušovací ustanovení

Zrušují se:

- vyhláška ministerstva zdravotnictví č. 47/1966 Sb., o pohřebnictví;
- bod 22–24 instrukce ministerstva zdravotnictví ČSR č. 25/1973 Věst. MZ ČSR o hlášení a evidenci nemocí z povolání, profesionálních otrav a jiných poškození na zdraví z práce.

§ 31

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1988.

Ministr:

Prof. MUDr. Prokupec CSc. v. r.

¹²⁾ Mezinárodnímu zdravotnickému řádu přijatému na 22. Světovém zdravotnickém shromáždění v Bostonu v roce 1969 podléhají mor, cholera a žlutá zimnice.

¹³⁾ § 73 odst. 8 písm. a) směrnice č. 10/1986 Věst. MZ ČSR o náplni činnosti středních, nižších a pomocných zdravotnických pracovníků (reg. v částce 21/1986 Sb.).

¹⁴⁾ Položka 5401 „Služby a práce nevýrobní povahy“ rozpočtové skladby platné od roku 1981 — výnos federálního ministerstva financí čj. III/9 800/1979.

¹⁵⁾ Mezinárodní ujednání o přepravě mrtvol z 10. února 1937 vyhlášené pod č. 44/1938 Sb.

20

VYHLÁŠKA

ministerstva zemědělství a výživy

České socialistické republiky

ze dne 22. ledna 1988,

kterou se provádí zákon o myslivosti

Ministerstvo zemědělství a výživy České socialistické republiky stanoví v dohodě s federálním ministerstvem národní obrany, ministerstvem financí České socialistické republiky, ministerstvem školství České socialistické republiky, ministerstvem kultury České socialistické republiky, ministerstvem vnitra České socialistické republiky a ministerstvem lesního a vodního hospodářství České socialistické republiky a po projednání s Českým mysliveckým svazem podle § 44 odst. 2 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, (dále jen „zákon“):

ČÁST PRVÁ

**Honitby, obory, bažantnice,
klasifikace honitb a úplata
za postoupení výkonu práva myslivosti**

§ 1

Socialistická organizace, které přísluší právo myslivosti v honitbě, ohlásí okresnímu národnímu výboru a okresnímu výboru Českého mysliveckého svazu do 30. června každého roku případy, kdy smlouva o postoupení výkonu práva myslivosti zanikne do konce kalendářního roku a s dosavadní státní organizací nebo mysliveckým sdružením, které vykonávají v honitbě právo myslivosti, (dále jen „uživatel honitby“) nebude uzavřena smlouva nová; je povinna rovněž ohlásit případy předčasného zániku smlouvy o postoupení výkonu práva myslivosti podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. b) až f) zákona.

§ 2

K žádosti o uznání honitby přiloží socialistická organizace tyto doklady:

- a) 2 situační náčrtky v měřítku 1:25 000 zachycující honební pozemky a s nimi sousedící nehonební pozemky, komunikační síť a vodní toky;
- b) údaje o výměře honebních pozemků, které má socialistická organizace ve správě, užívání nebo vlastnictví (dále jen „uživatel honebních pozemků“), pořizené podle výpisu z evidence

nemovitostí vydaného příslušným orgánem geodezie a kartografie.

§ 3

Za obory podle ustanovení § 7 zákona budou uznány jen honební pozemky, které svými přírodními podmínkami splňují předpoklady pro intenzivní chov určeného druhu zvěře.

§ 4

(1) V žádosti o uznání bažantnice uvede uživatel honitby místo a bližší označení honebních pozemků, na nichž má být uznaná bažantnice zřízena, její navrhovanou výměru, jakož i důvody pro její zřízení.

(2) V rozhodnutí o uznání bažantnice stanoví okresní národní výbor obvod uznané bažantnice, její výměru a podmínky, za nichž se bažantnice uznává.

(3) Uživatel honitby označí obvod uznané bažantnice na vhodných místech tabulkami. V době od 1. dubna do 30. června a v době od 1. srpna do 15. října je vstup do uznané bažantnice s výjimkou určených cest zakázán; zákaz se nevztahuje na osoby v uznané bažantnici zaměstnané, na osoby vykonávající dozor a kontrolu v uznané bažantnici, na členy příslušného mysliveckého sdružení, jakož i na uživatele pozemků ležících v obvodu uznané bažantnice.

(4) Uživatel honitby, v níž se nachází uznaná bažantnice, je povinen vypouštět nejméně 500 kusů bažantních kuřat ročně. Výměra uznané bažantnice činí zpravidla více než 100 ha, z toho nejméně 25 % pozemků porostlých dřevinami, popř. keři. Uznanou bažantnici nelze zřídit na honebních pozemcích do 1000 metrů od hranic samostatné bažantnice.

(5) Pro samostatné bažantnice (§ 8 zákona) platí ustanovení odstavců 2, 3 a 4 obdobně.

§ 5

(1) V rozhodnutí o uznání honitby, obory a samostatné bažantnice uvede okresní národní vý-

bor název socialistické organizace, které náleží v honitbě právo myslivosti, parcelní čísla pozemků, které uznal za honitbu, jejich výměru a druh kultury a jména jejich vlastníků, správců nebo uživatelů; přílohou rozhodnutí je popis hranic honitby odpovídající údajům v evidenci nemovitostí.

(2) Okresní národní výbor vede evidenci honiteb, obor, samostatných a uznaných bažantnic, dále přehled socialistických organizací, kterým v honitbách přísluší právo myslivosti, a přehled o platnosti smluv o postoupení výkonu práva myslivosti.

§ 6

(1) Pro účely řádného mysliveckého hospodaření, zejména pro plánování a dosažení optimální produkce užitkové zvěře, zařazují okresní národní výbory honitby podle jednotlivých druhů zvěře do 4 jakostních tříd.

(2) Zařazení honitby do jakostní třídy je ohodnocení honitby se zřetelem ke kvalitě prostředí, životním podmínkám pro chov zvěře, úživnosti honitby a škodám působeným zvěří a na zvěří a stanovení početního stavu zvěře, který je v souladu se zemědělskou a lesní výrobou a s dlouhodobými plány rozvoje myslivosti; u spárkaté zvěře jsou při zařazení honitby do jakostní třídy početní stavy určené pro okres rozpisem dlouhodobého plánu rozvoje myslivosti nepřekročitelné.

§ 7

(1) Výše úplaty za postoupení výkonu práva myslivosti v honitbách se stanoví ve smlouvě o postoupení výkonu práva myslivosti, a to nejvýše 0,30 Kčs za každý hektar výměry honitby.

(2) Roční úplata je splatná do jednoho měsíce od schválení smlouvy o postoupení výkonu práva myslivosti okresním národním výborem (§ 16 odst. 1 zákona) a v dalších letech vždy do 1. února běžného roku.

(3) Úplata za postoupení výkonu práva myslivosti za honební pozemky, které byly začleněny do jiné honitby (§ 12 zákona), je splatná do jednoho měsíce po jejich začlenění a v dalších letech vždy do 1. března běžného roku.

(4) Ujednání o výši úplaty uvedená ve smlouvách o postoupení výkonu práva myslivosti uzavřených před počátkem účinnosti této vyhlášky zůstávají nedotčena.

ČÁST DRUHÁ

Myslivecký hospodář

§ 8

(1) Mysliveckým hospodářem může být ustanoven československý občan, který má platný lovecký lístek, prokáže, že již nejméně 5 let měl lo-

vecký lístek a zpravidla složil vyšší odborné myslivecké zkoušky (§ 49).

(2) Mysliveckému hospodáři přísluší zejména připravovat roční plán mysliveckého hospodaření a lovu a dbát o jeho dodržování, plnit další úkoly podle této vyhlášky a dozírat, aby bylo právo myslivosti vykonáváno v souladu s obecně závaznými právními předpisy o myslivosti a v souladu se zásadami řádného mysliveckého hospodaření.

(3) Jestliže okresní národní výbor neschválí navrženého mysliveckého hospodáře, popř. přestane-li myslivecký hospodář funkci vykonávat, je uživatel honitby povinen navrhnout do 30 dnů okresnímu národnímu výboru ke schválení nového mysliveckého hospodáře.

ČÁST TŘETÍ

Ochrana myslivosti

§ 9

(1) Mysliveckou stráží podle § 20 odst. 2 zákona může být ustanoven pouze člen Českého mysliveckého svazu, který má platný lovecký lístek a prokázal okresnímu národnímu výboru, v jehož obvodu je honitba, znalost práv a povinností myslivecké stráže vyplývajících ze zákona.

(2) Myslivecká stráž skládá okresnímu národnímu výboru slib tohoto znění: „Slibuji, že budu věren Československé socialistické republice a věci socialismu, že budu ochranu myslivosti vykonávat s největší péčí, že veškerou škodu na chráněném majetku, kterou zjistím, budu ihned hlásit a že nepřekročím svá oprávnění“.

(3) Po složení slibu vydá okresní národní výbor myslivecké stráží osvědčení o ustanovení mysliveckou stráží a služební odznak. V osvědčení musí být uvedena honitba, pro kterou byla myslivecká stráž ustanovena. Při výkonu své činnosti musí mít myslivecká stráž s sebou služební odznak a osvědčení, kterým se na požádání prokáže.

(4) Okresní národní výbor vede seznam mysliveckých stráží, v němž se uvede jméno a příjmení, bydliště myslivecké stráže, datum složení slibu, honitba, pro niž byla myslivecká stráž ustanovena, a uživatel honitby.

(5) Služební odznak myslivecké stráže je vyroben z bílého kovu a má tvar elipsy. Uprostřed elipsy je státní znak Československé socialistické republiky, jehož výška je 5 cm a šířka 3,7 cm. V horní části obvodového pásu je nápis „Myslivecká stráž“. Nosí se na levé straně prsou.

(6) Uživatel honitby je povinen oznámit okresnímu národnímu výboru, že myslivecká stráž přestala vykonávat v určené honitbě svou funkci.

(7) Myslivecká stráž, která přestala vykonávat svou funkci, je povinna neprodleně odevzdat

okresnímu národnímu výboru osvědčení a služební odznak.

[8] Okresní národní výbor při ustanovení lesní stráž¹⁾ pro obvod honiteb užívaných organizací lesního hospodářství současně schválí tyto osoby za mysliveckou stráž.

§ 10

(1) Uživatelé honebních pozemků jsou při svém hospodaření povinni dbát spolu s uživateli honiteb o to, aby v přírodě zůstaly zachovány veškeré druhy zvěře.

(2) K zabránění škodám působeným na zvěři při obhospodařování honebních pozemků jsou povinni

- a) uživatelé honebních pozemků oznámit alespoň 3 dny předem uživateli honitby dobu a místo provádění zemědělských prací v noční době a provádění senoseče, kosení píce a použití chemických přípravků na ochranu rostlin i v době denní,
- b) uživatelé a provozovatelé mechanizačních prostředků na kosení píce používat účinných plašičů zvěře a provádět sklizňové práce tak, aby zvěř byla vytlačována od středu sklizeného pozemku k jeho okraji,
- c) uživatelé a provozovatelé silážních jam a krechtů spolu s uživateli honitby provádět opatření proti nežádoucímu přístupu zvěře,
- d) uživatelé honiteb provést po oznámení uživatelů honebních pozemků podle písmene a) opatření k záchraně zvěře.

(3) Uživatelé honebních pozemků a uživatelé honiteb postupují při použití chemických přípravků na ochranu rostlin podle zvláštních předpisů.²⁾

ČÁST ČTVRTÁ

Plánování mysliveckého hospodaření a lovu

§ 11

(1) Základní plánovací jednotkou je honitba. Uživatel honitby sestavuje roční plány mysliveckého hospodaření a lovu, které schvaluje okresní národní výbor. Ve vyhrazených honitbách schvaluje roční plány mysliveckého hospodaření a lovu ústřední orgán státní správy, do jehož oboru působnosti patří státní organizace pověřená výkonem práva myslivosti ve vyhrazené honitbě. Roční plány, týkající se chovu a lovu vzácných druhů zvěře ve vyhrazených honitbách, schvaluje ministerstvo zemědělství a výživy České socialistické

republiky [dále jen „ministerstvo“]. K ročním plánům mysliveckého hospodaření a lovu sestaveným mysliveckými sdruženími se předem vyjadřuje okresní výbor Českého mysliveckého svazu a u honiteb, které zahrnují více než 200 ha lesních pozemků, též příslušné organizace lesního hospodářství.

(2) Schválením se plány stávají pro uživatele honiteb závaznými.

§ 12

(1) Ministerstvo ve spolupráci se zúčastněnými ústředními orgány státní správy a s Českým mysliveckým svazem zpracovává pro území České socialistické republiky dlouhodobé plány rozvoje myslivosti.

(2) Dlouhodobé plány rozvoje myslivosti sestavují rovněž krajské a okresní národní výbory pro své územní obvody, přičemž krajské národní výbory vycházejí z plánů sestavených ministerstvem a okresní národní výbory z plánů sestavených příslušným krajským národním výborem.

(3) Při sestavování dlouhodobých plánů rozvoje myslivosti spolupracují národní výbory s příslušnými orgány státního hospodářského řízení zemědělství, organizacemi lesního hospodářství a s orgány Českého mysliveckého svazu.

(4) Ze schválených dlouhodobých plánů rozvoje myslivosti vycházejí uživatelé honiteb při zpracování ročních plánů mysliveckého hospodaření a lovu v honitbě.

§ 13

Státní organizace pověřené výkonem práva myslivosti ve vyhrazených honitbách zpracovávají a ministerstvu ke schválení předkládají dlouhodobé plány rozvoje myslivosti a pětileté plány mysliveckého hospodaření a lovu pro tyto honitby.

ČÁST PÁTÁ

Oblasti pro chov zvěře

§ 14

(1) V zájmu dalšího rozvoje myslivosti se zřizují oblasti pro chov některých druhů zvěře, jejichž úspěšný chov vyžaduje větší územní celky.

(2) Oblast pro chov zvěře se zřizuje v souvislém územním celku s vhodnými podmínkami k chovu určitého druhu zvěře, na kterém žije celá nebo podstatná část místní populace daného druhu (poddruhu, geografické rasy) zvěře. Oblasti pro chov prasat divokých nelze zřizovat tam, kde jsou bažantnice.

¹⁾ § 26 odst. 2 písm. h) zákona České národní rady č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a státní správě lesního hospodářství.

²⁾ a) Vyhláška ministerstva zemědělství, lesního a vodního hospodářství č. 37/1963 Sb., o ochraně včel, ryb a lovné zvěře při hubení škůdců přípravky na ochranu rostlin, ve znění vyhlášek federálního ministerstva zemědělství a výživy č. 35/1978 Sb. a č. 130/1982 Sb.

b) Vyhláška ministerstva školství a kultury č. 80/1965 Sb., o ochraně volně žijících živočichů.

(3) Do oblasti pro chov zvěře se zařazují honitby v celé výměře.

(4) Jedna honitba může být zařazena do dvou či více oblastí pro chov různých druhů zvěře.

(5) Oblasti pro chov zvěře se zřizují buď pro již existující místní populace zvěře nebo při zavěřování novým druhem zvěře. Při zavěřování se definitivní rozloha oblastí pro chov zvěře určuje až po stabilizaci nově založeného chovu.

(6) Návrhy na stanovení oblastí pro chov zvěře, změny a úpravu již stanovených oblastí pro chov zvěře předkládají krajské národní výbory ministerstvu souborně vždy do 31. 12. každého roku, přičemž vycházejí z návrhů jednotlivých okresních národních výborů.

(7) Návrh na stanovení oblastí pro chov zvěře musí obsahovat:

- a) stručné zdůvodnění záměru,
- b) předpokládaný chovatelský cíl,
- c) seznam honiteb zařazených do oblastí s uvedením jejich uživatelů,
- d) popis hranic oblastí pro chov zvěře,
- e) výměru honební plochy celkem, z toho zvlášť výměru lesní půdy,
- f) zařazení honiteb v oblasti pro chov zvěře do jakostní třídy,
- g) normované a jarní skutečné stavy druhů zvěře, pro jejichž chov je oblast určena,
- h) zákres na mapě v měřítku 1:200 000,
- i) stanovisko příslušné organizace lesního hospodářství a zemědělské organizace.

(8) Ministerstvo stanoví oblasti pro chov zvěře po projednání s ministerstvem kultury České socialistické republiky a ministerstvem lesního a vodního hospodářství České socialistické republiky a Českým mysliveckým svazem, popř. též federálním ministerstvem národní obrany vždy do 31. 3. následujícího roku. Stanovení oblastí pro chov zvěře oznámí ministerstvo ve Věstníku ministerstva.

(9) Při stanovení oblastí pro chov zvěře se uvede, který krajský národní výbor bude oblast pro chov zvěře řídit.

(10) Oblasti pro chov divokých prasat, popř. pro chov zvěře srnčí řídí příslušný okresní národní výbor.

(11) Plány chovu a lovu zvěře a péče o zvěř mimo prasete divokého a zvěř srnčí schvaluji pro oblasti pro chov zvěře krajské národní výbory; přitom vycházejí z dlouhodobých plánů rozvoje myslivosti (§ 12).

(12) Jsou-li v oblasti pro chov zvěře zařazeny honitby, v nichž si ministerstvo vyhradilo výkon práva myslivosti (§ 18 odst. 1 zákona) nebo honitby, v nichž přísluší právo myslivosti státním organizacím v oboru působnosti federálního ministerstva národní obrany, posuzuje krajský ná-

rodní výbor oblast pro chov zvěře jako celek a doporučuje ministerstvu ve smyslu § 38 odst. 3 zákona výši lovu zvěře pro tyto honitby ke schválení.

ČÁST ŠESTÁ

Zvěř

§ 15

(1) Výčet zvěře uvedený v § 19 odst. 1 písm. a) zákona se mění tak, že

- a) se z něj vypouštějí u zvěře srstnaté kozorožec horský (*Capra ibex* L.) a u zvěře pernaté bažanti (příslušníci rodu *Chrysolophus* a *Gennaeus*),
- b) se doplňuje u zvěře pernaté o orebici (rod *Alectoris*).

(2) Výčet zvěře uvedený v § 19 odst. 1 písm. b) zákona se mění tak, že

- a) se z něj vypouští u zvěře srstnaté vydra říční (*Lutra lutra* L.),
- b) se doplňuje u zvěře pernaté o krkavce velkého (*Corvus corax* L.).

§ 16

(1) V zájmu zachování genofondu zvěře se zakazuje

- a) vypouštět do honiteb zvěř a zvířata získaná křížením mezi druhy a poddruhy zvěře a mezi zvěří a příbuznými druhy domácích zvířat a drůbeže,
- b) vypouštět do honiteb s výskytem určitého druhu zvěře nebo do blízkosti těchto honiteb (v dosahu migrace) zvěř jiného druhu nebo poddruhu a ponechávat volně puštěná domácí zvířata a drůbež, o nichž je známo, že se s uvedenou zvěří běžně kříží,
- c) dovážet bez předchozího souhlasu ministerstva do honiteb v České socialistické republice zvěř pocházející z území mimo Československou socialistickou republiku; tento zákaz se týká živé zvěře a jejich vývojových stadií (např. vajec),
- d) zavádět v rozporu s dlouhodobými plány rozvoje myslivosti další druhy zvěře v honitbě bez předchozího souhlasu ministerstva.

(2) Chov zvěře v zajetí mimo druhů volně žijících živočichů²⁶⁾ socialistickým organizacím, které nevykonávají právo myslivosti, a vypouštění zvěře z těchto chovů do honiteb schvaluje ministerstvo v dohodě s ministerstvem kultury České socialistické republiky.

§ 17

(1) Hájeny jsou po celý rok tyto druhy zvěře: los evropský, svišť horský, medvěd brtník, vlk, rys ostrovid, kočka divoká, jezevec lesní, veverka obecná, lasice kolčava, lasice hranostaj, orebice,

drop velký, tetřev hlušeč, tetřívka obecná, jeřábek lesní, sluka lesní, bekasina otavní, holub douphák, hrdlička divoká, kvíčala, bernešky, kormorán velký, volavka popelavá, roháč, moták pochop, moták pilich, moták lužní, krkavec velký, orlí, orlovec říční, všechny druhy sov, výr velký, jestřáb lesní, káně rousná, káně lesní, krahujec obecný, poštolka obecná, havran polní, kavka obecná, sojka obecná s výjimkami uvedenými v odstavcích 2 a 4 a v § 19 odst. 2, 4 a 5.

(2) Okresní národní výbor může na základě řádně zdůvodněné žádosti uživatele honitby povolit lov sluky lesní v době od 16. 3. do 15. 4., tetřívka obecného — kohouta v době od 16. 4. do 15. 5., jezevce lesního v době od 1. 8. do 30. 11., havrana polního v době od 1. 10. do 31. 3., kavky obecné v době od 1. 7. do 31. 3., sojky obecné v době od 1. 10. do 31. 3. a odchyt výra velkého do odchytových zařízení, která výra neporaní, s tím, že do sedmi dnů od odchytu bude předán zoologické zahradě. Ve vyhrazených honitbách povoluje lov uvedených druhů zvěře ministerstvo v dohodě s ministerstvem kultury České socialistické republiky.

(3) Hájeny nejsou tyto druhy zvěře: liška obecná, mývalovec kuní, tchoř světlý, tchoř tmavý, vrána obecná (černá a šedá), straka obecná, sele a lončák prasete divokého.

(4) Výjimku z ustanovení § 17 odst. 1 může povolit ministerstvo v dohodě s ministerstvem kultury České socialistické republiky; výjimku z ustanovení § 17 odst. 3 a § 18 může povolit ministerstvo.

§ 18

(1) Doba lovu se pro dále uvedené druhy zvěře stanoví takto:

- a) jelen evropský, laň a kolouch jelena evropského od 1. 8. do 31. 12.; přechodně do 31. 12. 1990 jelen a laň jelena evropského do 15. 1., jelen I. věkové třídy a kolouch do 31. 1.,
- b) jelen sika, laň a kolouch jelena siky od 1. 8. do 31. 12., přechodně do 31. 12. 1990 jelen a laň jelena siky do 15. 1., jelen I. věkové třídy a kolouch do 31. 1.,
- c) jelenec viržinský, laň a kolouch od 1. 9. do 31. 12.,
- d) daněk skvrnitý, daněla a danče od 1. 9. do 31. 12.,
- e) srnec od 16. 5. do 30. 9., srna a srnče od 1. 9. do 31. 12.,
- f) muflon, muflonka a muflonče od 1. 8. do 31. 12., přechodně do 31. 12. 1990 muflon I. věkové třídy a muflonče do 31. 1.,
- g) kamzik horský, kamzice, kamziče od 1. 10. do 30. 11.,
- h) koza bezoárová, kozel, koza, kůzle od 1. 9. do 31. 12.,
- i) prase divoké, kňour a bachyně od 1. 8. do 15. 1. s výjimkou uvedenou v § 19 odst. 2 a 4,

- j) zajíc polní od 1. 11. do 31. 12. s výjimkou uvedenou v § 23 odst. 1,
- k) králík divoký od 1. 8. do 31. 12. s výjimkou uvedenou v § 23 odst. 1,
- l) bažant obecný, kohout i slepice
 1. v bažantnicích od 16. 10. do 31. 1.,
 2. v honitbách, které nesousedí s bažantnicemi a v nichž bylo vypuštěno více než 500 kusů bažantů, od 16. 10. do 31. 12. při splnění podmínky § 19 odst. 1,
 3. v ostatních honitbách od 1. 11. do 31. 12. při splnění podmínky § 19 odst. 1,
- m) bažant královský — kohout od 16. 10. do 15. 3., slepice jen v bažantnicích od 16. 10. do 31. 1.,
- n) krocan divoký a krůta od 1. 10. do 31. 12., krocan divoký od 16. 3. do 30. 4.,
- o) koroptev polní od 1. 9. do 30. 9. při splnění podmínky § 19 odst. 1,
- p) kachna divoká, čírka obecná, čírka modrá, lžičák pestrý, koptivka obecná, polák velký, polák chocholačka a lyska černá od 1. 9. do 15. 12.; na rybnících, na nichž bylo vypuštěno nejméně 100 kusů voliérově odchovaných kachen divokých, od 16. 8. do 15. 12.,
- r) husy od 1. 9. do 15. 12.,
- s) holub hřivnáč od 1. 8. do 15. 10.,
- t) hrdlička zahradní od 1. 8. do konce února,
- u) kuna lesní, kuna skalní od 1. 11. do konce února s výjimkou uvedenou v § 19 odst. 2 a 4,
- v) ondatra pižmová od 1. 11. do 31. 3. (jen odchyt),
- w) racek chechtavý od 1. 7. do 31. 12. s výjimkou uvedenou v § 19 odst. 2 až 4.

(2) Pripadne-li první den stanovené doby lovu na den nejbližší následující po dnech pracovního volna nebo klidu, začíná doba lovu již v tyto dny.

(3) Ustanovení předchozích odstavců se nevztahuje na obory, pokud jde o druhy zvěře, pro jejichž chov je obora určena.

§ 19

(1) Lov slepic bažanta obecného může okresní národní výbor schválit (§ 24 odst. 2 zákona) pouze v honitbách, ve kterých jsou zajištěny plánované stavy bažanta z divoké populace; lov koroptve polní může povolit jen v honitbách, ve kterých jsou dosaženy plánované stavy koroptví, je zaveden jejich krotký nebo polodivoký chov a odchovaná kuřata jsou vypouštěna do honitby.

(2) Po celý rok se smí lovit

- a) v samostatných a uznaných bažantnicích kuna lesní a skalní, jezevec lesní, lasice hranostaj, káně lesní, jestřáb lesní, havran polní, sojka obecná, kavka obecná a racek chechtavý a v samostatných bažantnicích prase divoké, káně rousná a výr velký, kterého lze lovit

pouze odchytem do odchyťových zařízení, která výra neporání, s tím, že do sedmi dnů od odchytu bude předán zoologické zahradě,

b) na letištních plochách a v okolí letišť raclek chechtavý.

(3) Na plůdkových rybnicích a výtaznicích a na rybnicích s intenzivní chovy kachen se smí lovit raclek chechtavý po celý rok.

(4) V honitbách s tokaništi, hnízdišti a místy vypouštění tetřeva a tetřívka může okresní národní výbor schválit lov kuny lesní, kuny skalní, jezevce lesního, lasice hranostaje, jestřába lesního, káně lesní, káně rousné, racka chechtavého a prasete divokého po celý rok včetně výra velkého, kterého lze lovit pouze odchytem do odchyťových zařízení, která výra neporání, s tím, že do sedmi dnů od odchytu bude předán zoologické zahradě.

(5) Okresní národní výbor může schválit na žádost uživatele honitby vybrání jednoho mláděte z jednoho nebo několika hnízd jestřába lesního, poštolky obecné a krahujce obecného, pokud v těchto hnízdech je více mláďat než jedno.

ČÁST SEDMÁ

Podmínky a způsob lovu a jeho omezení

§ 20

(1) Uživatelé honiteb jsou povinni každý rok provést podle pokynů krajského národního výboru sčítání zvěře.

(2) Je zakázáno lovit zvěř podléhající mysliveckému plánování, jejíž chov a lov nebyl v honitbě plánován; do 31. 12. 1990 je možno lovit laně, kolouchy a jeleny špičáky jelena evropského a jelena siky i mimo oblasti jejich chovu bez ohledu na jejich chovnou hodnotu.

§ 21

(1) Lov drobné zvěře může být prováděn loveckými dravci.

(2) Loveckými dravci se rozumějí jestřáb lesní, krahujec obecný, poštolka obecná, popř. jiní dravci, pokud jejich použití k sokolnictví povolí ministerstvo v dohodě s ministerstvem kultury České socialistické republiky.

(3) Individuální lov zvěře loveckými dravci mohou provádět jen držitelé loveckého lístku, kteří jsou členy Klubu sokolníků Českého mysliveckého svazu a kteří od uživatele honitby mají povolenku k tomuto způsobu lovu. Ulovená zvěř se započítává do plnění plánu mysliveckého hospodaření a lovu. Chovat lovecké dravce mohou jen členové Klubu sokolníků Českého mysliveckého svazu.

(4) Uživatelé honiteb a chovatelé loveckých dravců jsou povinni oznámit Ústřednímu výboru

Českého mysliveckého svazu do 30 dnů každý odchyt loveckých dravců (§ 19 odst. 5) nebo jejich nabytí jiným způsobem, jakož i jejich úhyn, ztrátu, prodej apod. Lovečtí dravci musí být registrování Českým mysliveckým svazem.

§ 22

(1) Kromě zakázaných způsobů lovu uvedených v § 30 odst. 1 zákona je dále zakázáno:

- lovit zvěř z motorových vozidel, pomocí motorových vozidel a zemědělských strojů,
- lovit zvěř při současně probíhající sklizni zemědělských plodin,
- lovit zvěř do želez,
- střílet zvěř na hnízdech a vystřelovat hnízda,
- lovit zvěř spárkatou jednotnou střelou pro brokovnice kromě prasete divokého při lovu nadháňkou, naháňkou nebo nátlackou; lovit prase divoké v noci bez použití vhodné pozorovací a střelecké optiky,
- lovit zvěř jinou zbraní než palnou zbraní loveckou (kulovou nebo brokovou),
- lovit zvěř pernatou na výrovkách,
- lovit sluky vyháněním pomocí psa,
- lovit spárkatou zvěř nadháňkou, naháňkou nebo nátlackou kromě

1. prasete divokého,

2. jelena špičáka, laně a koloucha jelena evropského i jelena siky vyskytujících se mimo oblasti pro chov zvěře jelení (§ 14); v oblastech pro chov zvěře jelení lze tuto zvěř lovit nadháňkou, naháňkou nebo nátlackou jen s povolením okresního národního výboru,

- střílet užitkovou zvěř v odchyťových a aklimatizačních zařízeních s výjimkou zvěře poraněné a chovatelsky nežádoucí,
- střílet samčí spárkatou zvěř v přezimovacích objektech s výjimkou jelenů špičáků a mufloňů do stáří jednoho roku.

§ 23

(1) Odstřel zajíců, bažantů a krocanů divokých smí být prováděn jen na společných honech; odstřel kachen, lysek černých a husí na společných honech nebo na tahu. Společné hony a lov na tahu uvedených druhů zvěře se provádějí za účasti nejméně 3 střelců, a to pouze brokovnicí s nábojem s hromadnou střelou. V horských lesních honitbách nebo jejich částech s ojedinělým výskytem zajíců, kteří působí škody na lesních kulturách, může okresní národní výbor na žádost uživatele honitby povolit celoroční odstřel zajíců i osamělým způsobem lovu. V oplocených vinicích, ovocných sadech a školkách může být po celý rok loven zajíc a králík divoký; lov na těchto plochách, pokud jsou jako honební pozemky součástí honitby, může být prováděn po projednání s uží-

vatelem pozemku pouze myslivci určenými uživatelem honitby, a to i osamělým způsobem lovu.

(2) Lov bažanta královského (s výjimkou slepice) a krocana divokého může být prováděn též osamělým způsobem lovu.

(3) Lov ondatry pižmové se provádí odchytom, a to na základě povolenky k lovu.

(4) Kachny, lysky černé a husy je možno střilet též na tahu, a to jen v sobotu.

§ 24

(1) V pracovních dnech se mohou konat jen poplatkové hony pro cizince, hony v honitbách vyhrazených (§ 18 odst. 1 zákona) a hony v honitbách, v nichž státní organizace vykonává právo myslivosti na vlastní účet. Konání jiných honů na drobnou užitkovou zvěř v pracovních dnech může jen výjimečně povolit okresní národní výbor.

(2) V honitbách o výměře nad 1500 ha honební plochy lze pořádat v jednom kalendářním dni současně dva hony.

(3) Uživatel honitby je povinen předložit okresnímu národnímu výboru (myslivecké sdružení prostřednictvím okresního výboru Českého mysliveckého svazu) plán honů nejpozději 30 dnů před stanovenou dobou lovu. Plány se považují za schválené, není-li schválení odepřeno písemným sdělením doručeným nejpozději 5 dnů před konáním honu. Změny v termínech konání jednotlivých honů je uživatel honitby povinen hlásit stejným způsobem nejpozději 5 dnů přede dnem, na který byl hon původně plánován. Plán honů se nepředkládá při lovu kachen a hus na tahu a společném lovu divokých prasat a lišek.

(4) Na honitby, v nichž výkon práva myslivosti byl postoupen ústavům pro výzkum zvěře, se nevztahuje ustanovení odstavců 1 a 3, na vyhrazené honitby (§ 18 odst. 1 zákona) se nevztahuje ustanovení odstavce 3.

§ 25

(1) Myslivecký hospodář je povinen zajistit řádný průběh honu. Zejména je povinen

- presvědčit se, zda všichni zúčastnění střelci mají platné lovecké lístky,
- při zjištění neplatnosti loveckého lístku vyzvat střelce, aby hon opustil, a případ oznámit orgánu Sboru národní bezpečnosti,
- upozornit účastníky honu na to, aby bylo dbáno bezpečnostních pravidel při použití loveckých zbraní, a při porušení těchto pravidel hon přerušit,
- vyložit z účasti na honu střelce i honce, kteří jsou pod vlivem alkoholu nebo jiných toxických látek, osoby mladší 15 let a osoby, které při honu hrubým způsobem porušily bezpečnostní pravidla.

(2) Pro první tři střelce a pro každých dalších započítaných deset střelců musí být při každém společném honu k použití nejméně jeden lovecky upotřebitelný pes (§ 31 odst. 2). To platí i při lovech kachen a husí na tahu.

(3) Každá leč musí být ukončena výloží a každý hon řádně provedeným výřadem ulovené zvěře.

(4) Nejpozději následující den po skončení honu musí být provedena společná dohledávka za účasti myslivců pověřených uživatelem honitby s použitím lovecky upotřebitelných psů (§ 31 odst. 2). Dohledaná zvěř se započítává do výsledku posledního honu.

(5) Za předložení trofejí na chovatelské přehlídky trofejí a výstavy odpovídá myslivecký hospodář honitby, případně lovec, byla-li mu trofej ponechána. U zvěře ulovené zahraničními lovci se místo trofejí předkládají fotografie a bodovací tabulka.

ČÁST OSMÁ

Povolenka k lovu, lovecký lístek a povinné pojištění

§ 26

Při společných honech může uživatel honitby vydat jednu povolenku pro všechny účastníky honu. V tomto případě slouží jako hromadná povolenka seznam střelců pořízený před zahájením honu. Povolenka k lovu pro sběr vajec zvěře pernaté a shozů paroží podle § 31 odst. 2 zákona může být vydána též členům Družin mládeže Českého mysliveckého svazu.

§ 27

(1) Lovecké lístky se vydávají:

- na jeden kalendářní rok pro žáky středních odborných učilišť lesnických, středních lesnických škol a pro studenty vysokých škol zemědělských a vysoké školy veterinární,
- na 3 kalendářní roky pro myslivce a lesníky z povolání,
- na jeden nebo tři kalendářní roky pro ostatní československé občany,
- na jeden kalendářní rok nebo na jeden měsíc pro cizince.

(2) Žádost o vydání loveckého lístku pro československé občany se podává na předepsaném tiskopise. Žadatel musí k žádosti připojit tyto doklady:

- výpis z rejstříku trestů vydaný nejdéle 3 měsíce před podáním žádosti,
- potvrzení, že je členem Českého mysliveckého svazu; u žáků a studentů uvedených v odstavci 1 písm. a) potvrzení školy (fakulty) o pojištění proti následkům zákonné odpovědnosti z výkonu práva myslivosti,

c) podobenku,

d) potvrzení

1. o složení zkoušek z myslivosti, nebo
2. o absolvování škol uvedených v § 35 odst. 2 písm. a), nebo
3. o složení zkoušky z myslivosti na vysoké škole zemědělské, vysoké škole veterinární nebo na bývalých lesnických fakultách vysokých škol technických, popř. na Vysoké škole lesnické a dřevařské ve Zvolenu v rámci řádného studia, nebo
4. o složení vyšších odborných mysliveckých zkoušek, zkoušek pro myslivce z povolání, zkoušek pro odborné lesní hospodáře, ustanovovací zkoušky nebo státní zkoušky lesnické,

e) potvrzení organizace, k níž je žadatel v pracovním poměru, o tom, že žadatel je lesníkem nebo myslivcem z povolání, žádá-li o vydání třetího listku podle odstavce 1 písm. b), nebo potvrzení školy, že je jejím žákem nebo studentem, žádá-li o vydání loveckého listku podle odstavce 1 písm. a),

f) lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k používání lovecké zbraně při vydání prvního loveckého listku a po dosažení věku 65 let; lékařský posudek nesmí být starší než 3 měsíce.

(3) K žádosti o vydání loveckého listku pro cizince se připojí doklad o uzavření pojistné smlouvy proti následkům zákonné odpovědnosti z výkonu práva myslivosti na dobu platnosti loveckého listku.

(4) Lovecký lístek pro žáky středních odborných učilišť lesnických, středních lesnických škol a pro studenty vysokých škol zemědělských a vysoké školy veterinární, na kterých je vyučována myslivost, se vydává až po ukončení výuky předmětu myslivost, popř. po složení zkoušky z tohoto předmětu a opravňuje je, pokud jsou mladší než 18 let, vykonávat právo myslivosti jen za doprovodu myslivců z povolání nebo učitelů myslivosti na těchto školách.

(5) Platnost loveckého listku se prodlužuje, byla-li podána žádost o jeho prodloužení před uplynutím roku, do konečného vyřízení žádosti, nejdéle však do 31. 3. příštího roku. K žádosti o prodloužení musí být předloženy doklady uvedené v odstavci 2 s výjimkou podobenky.

§ 28

Lovecký lístek nelze vydat osobám,

- a) kterým ještě není 18 let, kromě žáků středních odborných učilišť lesnických a středních lesnických škol,
- b) které zbavil soud způsobilosti k právním úkonům nebo jejichž způsobilost k právním úkonům omezil,

c) které pro tělesné nebo duševní vady nejsou způsobilé bezpečně ovládat loveckou zbraň,

d) které nejsou členy Českého mysliveckého svazu nebo které nejsou pojištěny proti následkům zákonné odpovědnosti z výkonu práva myslivosti,

e) které byly podle údajů vyplývajících z rejstříku trestů pravomocně odsouzeny

1. pro úmyslný trestný čin nebo přečin k ne podmíněnému trestu odnětí svobody, nebo
2. pro trestný čin nebo přečin spáchaný zásahem do práva myslivosti či lovem zvěře v době jejího hájení (pytláctví), nebo
3. pro trestný čin proti životu a zdraví nebo přečin proti socialistickému soužití spáchaný použitím střelné zbraně nebo neopatrným zacházením s ní, nebo
4. pro trestný čin nebo přečin spáchaný nedovoleným vyrobením, opatřením nebo přechováváním střelné zbraně.

§ 29

(1) Vydání loveckého listku může být odepřeno osobám,

- a) u kterých se zjistilo, že se v posledních třech letech dopustily přestupků proti předpisům o zbraních, střelivu a výbušninách proti předpisům o myslivosti anebo proti předpisům na ochranu přírody,
- b) které jsou československými občany, nemají však trvalý pobyt na území ČSSR,
- c) které nejsou československými občany,
- d) proti kterým je zahájeno stíhání pro některý trestný čin nebo přečin uvedený v § 28 písm. e).

(2) Okresní národní výbor rozhodne o odebrání loveckého listku, zjistí-li dodatečně okolnost, pro kterou by vydání loveckého listku muselo být odepřeno; okresní národní výbor může rozhodnout o odebrání loveckého listku, zjistí-li dodatečně okolnost, pro kterou by vydání loveckého listku mohlo být odepřeno.

(3) Okresní národní výbor je povinen oznámit místně příslušné okresní správě Sboru národní bezpečnosti zánik platnosti loveckého listku osoby, která je držitelem zbrojního průkazu vydaného na kulovou zbraň pro lovecké účely.

ČÁST DEVÁTÁ

Používání lovecky upotřebitelných psů, jejich kvalifikace a jejich počet v honitbách

§ 30

Výcvik loveckých i neloveckých psů je možné provádět v honitbách pouze se souhlasem uživatele honitby.

§ 31

(1) Loveckou upotřebitelnost psa je vedoucí psa povinen prokázat před použitím psa pro výkon práva myslivosti potvrzením o zkoušce lovecké upotřebitelnosti. Zkoušky organizuje Český myslivecký svaz. Zkouškami lovecké upotřebitelnosti jsou: podzimní zkoušky, lesní zkoušky, všestranné zkoušky (memoriály a soutěže pořádané na úrovni všestranných zkoušek), barvářské zkoušky, zkoušky z norování, zkoušky honičů a zkoušky speciální vodní práce.

(2) Lovecky upotřebitelný je pes kteréhokoliv loveckého plemene, na něž je vystaven průkaz původu a u něhož byla zkouškou prokázána lovecká upotřebitelnost uvedená v odstavci 1.

(3) Vlastník (držitel) psa používaného při výkonu práva myslivosti musí na požádání mysliveckého hospodáře, myslivecké stráže a pověřeného zástupce okresního národního výboru prokázat, že jeho pes je lovecky upotřebitelný. Psi speciálních loveckých plemen (barváři, honiči, norníci), u nichž byla zkouškou prokázána jen lovecká upotřebitelnost předepsaná pro příslušné plemeno nebo jen pro speciální vodní práce, se považují za lovecky upotřebitelné jen při lovech, pro které jsou specializováni.

(4) Uživatel honitby trvale používá v honitbě dostatečný počet lovecky upotřebitelných psů. Počet lovecky upotřebitelných psů je dostatečný, jestliže je k použití

- a) v polní a smíšené honitbě a v samostatných bažantnicích na každých i započatých 500 ha honitby 1 ohař s podzimními zkouškami a na každých i započatých 1000 ha 1 norník; jedna třetina ohařů v těchto honitbách může být nahrazena slídiči s podzimními zkouškami;
- b) v lesní honitbě převážně se zvěří drobnou do výměry 1500 ha 1 ohař lovecky upotřebitelný pro lesní práci a 1 norník a na každých dalších i započatých 500 ha 1 další pes lovecky upotřebitelný pro lesní práci; v honitbách nad 1500 ha minimálně 2 norníci;
- c) v lesní honitbě převážně se zvěří spárkatou do výměry 2000 ha 1 lovecky upotřebitelný pes s lesními nebo všestrannými zkouškami a 1 norník a na každých dalších i započatých 1000 ha 1 pes lovecky upotřebitelný pro lesní práci (barvářské, lesní a všestranné zkoušky) a 1 norník; u honiteb převážně se zvěří jelení navíc na každých 3000 ha 1 barvář.

(5) V samostatných bažantnicích musí být ze stanoveného počtu lovecky upotřebitelných psů vždy alespoň jeden pes, u něhož byla všestrannou zkouškou prokázána lovecká upotřebitelnost.

(6) V oborách musí být alespoň 1 lovecky upotřebitelný pes s barvářskou zkouškou, v oborách do výměry 200 ha tento lovecky upotřebitelný pes musí být alespoň k dispozici.

(7) V honitbách, kde je povolen lov kachen, musí být pro lov kachen používání psů, kteří mají loveckou upotřebitelnost pro práci ve vodě.

(8) Uživatelé honiteb musí vést evidenci všech loveckých psů, které mají k trvalému použití.

ČÁST DESÁTÁ

Škody způsobené zvěří

§ 32

Opatřeními k zabránění škod působených zvěří (§ 34 odst. 4 zákona) se rozumí na zemědělských honebních pozemcích zejména jejich řádné a účinné oplocení, umístění zradidel, plašicích zařízení (světelných, akustických, elektronických a ultrazvukových) a ochranné nátěry. Na lesních honebních pozemcích se takovými opatřeními rozumí zejména řádné a účinné oplocení a chemická nebo mechanická ochrana proti okusu nebo loupání kůry. Tato zařízení musí být uzpůsobena tak, aby zvěř nebyla zraňována nebo aby nebyl ohrožován její zdravotní stav.

§ 33

(1) Škodu, kterou způsobí medvěd na včelstvech a domácím zvířectvu, hradí stát.

(2) Náhrada se přiznává, jestliže poškozený prokáže, že ke škodě došlo bez jeho zavinění, a jde-li o škody na domácím zvířectvu, bez zavinění osoby, které bylo zvíře svěřeno do opatrování.

ČÁST JEDENÁCTÁ

Evidence význačných mysliveckých trofejí

§ 34

(1) Za význačné myslivecké trofeje jsou považovány trofeje zvěře, kterým by podle ohodnocení platnou mezinárodní bodovací metodou Mezinárodní myslivecké rady příslušela na mezinárodních výstavách nejméně bronzová medaile.

(2) Význačné trofeje získané na území České socialistické republiky musí být řádně evidovány a nesmějí být svévolně poškozovány nebo ničeny.

(3) Evidenci podléhají i význačné trofeje získané před účinností této vyhlášky.

ČÁST DVANÁCTÁ

Zkoušky z myslivosti

§ 35

(1) Československý občan, který se uchází poprvé o lovecký lístek, musí absolvovat přípravné školení a složit zkoušky z myslivosti.

(2) Přípravné školení a zkoušky z myslivosti nejsou povinné pro osoby, které

- a) absolvovaly střední lesnickou školu, bývalou lesnickou mistrovskou školu, lesnickou odbor-

nou školu, bývalou hájenskou školu nebo lesnické odborné učiliště, nebo

b) složily na vysoké škole zemědělské, vysokých školách veterinárních nebo bývalých lesnických fakultách vysokých škol technických, popř. Vysoké škole lesnické a dřevařské ve Zvolenu zkoušku z myslivosti v rámci řádného studia.

(3) Přípravné školení není povinné pro osoby, které absolvovaly střední zemědělskou školu včetně výuky předmětů myslivosti a pro členy Družin mladých myslivců, kterým bylo vydáno okresním výborem Českého mysliveckého svazu potvrzení o úspěšné práci v těchto družinách.

§ 36

(1) Přípravné školení zahrnuje teoretický kurs a praktickou přípravu.

(2) Přípravné školení provádí okresní výbor Českého mysliveckého svazu pro uchazeče, kteří mají trvalé bydliště v jeho obvodu, a pro uchazeče, kteří mají bydliště v obvodu jiného okresního výboru Českého mysliveckého svazu, dá-li k tomu tento výbor svůj souhlas.

(3) Přihláška k přípravnému školení se podává u okresního výboru Českého mysliveckého svazu, v jehož obvodu uchazeč bydlí, a to nejpozději do 30. listopadu.

(4) Pro přijetí do přípravného kursu platí ustanovení § 41 odst. 2 obdobně.

§ 37

(1) Zahájení teoretického kursu (dále jen „kurs“) oznámí okresní výbor Českého mysliveckého svazu uchazečům písemně.

(2) V kursu se přednáší po dobu 78 hodin základní zkušební látka ze všech zkušebních předmětů (§ 44).

(3) Kurs se považuje za absolvovaný, zúčastní-li se posluchač alespoň 66 hodin výuky včetně výuky praktické střelby.

§ 38

(1) Praktická příprava posluchačů k výkonu práva myslivosti začíná po skončení kursu a trvá 10 měsíců.

(2) Pro získání myslivecké praxe přidělí okresní výbor Českého mysliveckého svazu posluchače ještě před skončením kursu jednotlivým mysliveckým sdružením zpravidla ze svého obvodu.

(3) Posluchač prochází praktickou přípravou bez lovecké zbraně. Lovecké zbraně lze používat jen na uznané střelnici za přítomnosti instruktora okresního výboru Českého mysliveckého svazu.

(4) Průběh praktické přípravy zhodnotí písemně výbor mysliveckého sdružení, jemuž byl posluchač přidělen. Vzor záznamu o přípravném školení vydává Český myslivecký svaz.

(5) Praktickou přípravu může posluchač absolvovat také v honitbách státních organizací.

§ 39

(1) Zkoušky z myslivosti organizuje Český myslivecký svaz.

(2) Ústřední výbor Českého mysliveckého svazu pověřuje okresní výbory Českého mysliveckého svazu prováděním zkoušek z myslivosti a dozírání na řádné plnění úkolů souvisejících s prováděním těchto zkoušek. Okresní výbor Českého mysliveckého svazu včas vyrozumí okresní národní výbor o konání zkoušek z myslivosti.

(3) Ústřední výbor Českého mysliveckého svazu může pověřit některý okresní výbor Českého mysliveckého svazu provedením zkoušek pro posluchače z několika okresních výborů Českého mysliveckého svazu.

(4) Ústřední výbor Českého mysliveckého svazu může provádět zkoušky z myslivosti též samostatně. Ústřední výbor Českého mysliveckého svazu včas vyrozumí o konání těchto zkoušek ministerstvo.

§ 40

(1) Přihláška ke zkouškám z myslivosti se podává v závěru přípravného školení, a to nejpozději do konce ledna; předsednictvo Ústředního výboru Českého mysliveckého svazu může lhůtu k podání žádosti prodloužit.

(2) K přihlášce o připuštění ke zkouškám z myslivosti je nutno připojit

- a) stručný životopis,
- b) výpis z rejstříku trestů, který nesmí být starší než 3 měsíce,
- c) doklad o uhrazení výloh spojených s konáním zkoušek z myslivosti a přípravným školením (§ 48),
- d) záznam o přípravném školení,
- e) lékařský posudek o fyzické a duševní způsobilosti k používání lovecké zbraně.

§ 41

(1) Okresní výbor Českého mysliveckého svazu pozve ke zkouškám z myslivosti pouze uchazeče, kteří prokázali, že úspěšně absolvovali přípravné školení; výjimku v případech hodných zvláštního zřetele může povolit předsednictvo Ústředního výboru Českého mysliveckého svazu.

(2) Ke zkouškám z myslivosti nepřipustí okresní výbor Českého mysliveckého svazu osoby, které

- a) v roce konání zkoušek z myslivosti nedovršili 18 let,
- b) zbavil soud způsobilosti k právním úkonům nebo jejichž způsobilost k právním úkonům omezil,

c) byly podle údajů vyplývajících z rejstříku trestů pravomocně odsouzeny

1. pro úmyslný trestný čin nebo přečin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nebo
2. pro trestný čin nebo přečin spáchaný záměrem do práva myslivosti či lovem zvěře v době jejího hájení (pytláctví), nebo
3. pro trestný čin proti životu a zdraví nebo přečin proti socialistickému soužití spáchaný použitím střelné zbraně nebo neoprávněným zacházením s ní, nebo
4. pro trestný čin nebo přečin spáchaný nedovoleným vyrobem, opatřením nebo přechováváním střelné zbraně,

d) nadměrně požívají alkoholické nápoje nebo požívají omamné prostředky,

e) nesplňují předpoklady pro přijetí do Českého mysliveckého svazu.

(3) Uchazeče, kteří nebyli připuštěni ke zkouškám z myslivosti, vyrozumí o tom písemně okresní výbor Českého mysliveckého svazu s uvedením důvodů a s poučením, že mohou proti tomu podat námitky do 15 dnů od doručení tohoto sdělení k předsednictvu Ústředního výboru Českého mysliveckého svazu, které ve věci rozhodne.

(4) Okresní výbor Českého mysliveckého svazu vyrozumí uchazeče nejméně 15 dnů předem o času a místě konání zkoušek z myslivosti.

§ 42

(1) Zkoušky z myslivosti se konají v prvním pololetí kalendářního roku, a to ve dnech pracovního klidu v termínech, které okresní výbor Českého mysliveckého svazu stanoví.

(2) Uchazečům, kteří se z vážných důvodů nemohli podrobit zkouškám z myslivosti v řádném termínu nebo od těchto zkoušek odstoupili, může stanovit předsednictvo Ústředního výboru Českého mysliveckého svazu náhradní termín a místo, kde se budou zkoušky z myslivosti konat.

§ 43

(1) Zkouškami z myslivosti se zjišťují teoretické a praktické znalosti uchazečů.

(2) Každý uchazeč je vždy zkoušen zkušební komisí stanovenou pro jednu ze skupin zkušebních předmětů. Zkušební předměty pro myslivecké zkoušky jsou uvedeny v příloze.

(3) Zkoušky z myslivosti jsou veřejné.

(4) Praktická část zkoušky z používání loveckých zbraní a pomůcek a z praktické střelby se provede odděleně, a to před teoretickou částí zkoušky, na střílnici uznané Ústředním výborem Českého mysliveckého svazu.

§ 44

(1) Okresní výbor Českého mysliveckého svazu ustaví ve svém obvodu jednu nebo více zkušebních komisí, jmenuje a odvolává jejich předsedy, zástupce předsedy a ostatní členy z osob, zapsaných u Ústředního výboru Českého mysliveckého svazu v listině zkušebních komisařů (§ 45).

(2) Zkušební komise je devítičlenná; skládá se z předsedy, jeho zástupce a zkušebních komisařů pro jednotlivé skupiny zkušebních předmětů. Předseda komise nesmí být současně zkušebním komisařem.

(3) Zkoušky z myslivosti řídí předseda zkušební komise. Zástupce předsedy zkušební komise vykonává zpravidla funkci zapisovatele; funkci zkušebního komisaře vykonává jen, jestliže se nedostaví některý zkušební komisař ke zkouškám z myslivosti. Předsedou zkušební komise a jeho zástupcem je zpravidla člen předsednictva okresního výboru Českého mysliveckého svazu.

(4) U jedné zkušební komise se může podrobit zkoušce nejvýše 20 uchazečů v jednom dnu.

(5) Všem členům zkušební komise náleží odměna a náhrada cestovních výloh podle zvláštních předpisů.³⁾ Tyto odměny a náhrady hradí okresní výbor Českého mysliveckého svazu.

(6) Pro zkoušky z myslivosti, které provádí Ústřední výbor Českého mysliveckého svazu, platí ustanovení odstavců 1 až 5 obdobně.

§ 45

(1) O zapsání do listiny zkušebních komisařů vedené u Ústředního výboru Českého mysliveckého svazu rozhoduje ústřední výbor tohoto svazu na návrh okresních výborů Českého mysliveckého svazu.

(2) Do listiny podle odstavce 1 může být zapsán jen ten, kdo je držitelem loveckého lístku nejméně 5 let a prokáže, že

a) složil vyšší odborné myslivecké zkoušky nebo dosáhl vzdělání, popřípadě vykonal zkoušku je nahrazující (§ 49) nebo

b) je absolventem

1. večerní univerzity marxismu-leninismu, jde-li o skupinu zkušebních předmětů I,

2. právnické fakulty, jde-li o skupinu zkušebních předmětů VI.

(3) Ustanovení odstavce 2 platí obdobně i pro přednášející v kurzech.

§ 46

(1) Znalosti uchazeče z jednotlivých skupin předmětů se zhodnotí stupněm „prospěl s vyznamenáním“, „prospěl“, „neprospěl“.

³⁾ Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí České socialistické republiky č. 118/1981 Sb., o odměňování některých prací konaných mimo pracovní poměr.

Vyhláška federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 33/1984 Sb., o cestovních náhradách.

(2) Po skončení zkoušek z jednotlivých skupin předmětů rozhodne zkušební komise v neveřejné poradě o výsledku zkoušky.

(3) Výsledek zkoušek z myslivosti se zhodnotí stupněm: „prospěl s vyznamenáním“, „prospěl“, „neprospěl“. Uchazeč „prospěl s vyznamenáním“, jestliže byl tímto způsobem zhodnocen alespoň ze 4 skupin předmětů. Uchazeč u zkoušky „neprospěl“, jestliže tímto způsobem byl zhodnocen třeba jen z jedné skupiny předmětů.

(4) Uchazeči, kteří u zkoušek z myslivosti neprospěli nejvýše ze 2 skupin předmětů, mohou po uplynutí 3 měsíců vykonat opravnou zkoušku z těchto skupin předmětů; v ostatních případech opakuje uchazeč zkoušky ze všech skupin předmětů v nejbližším termínu.

(5) O výsledku a průběhu zkoušek z myslivosti se pořídí zápis, který obsahuje také zhodnocení uchazečů z jednotlivých skupin předmětů. Zápis podepíše předseda a ostatní členové zkušební komise.

(6) Předseda zkušební komise oznámí veřejně uchazečům výsledek zkoušek z myslivosti.

§ 47

(1) Uchazeči obdrží o vykonaných zkouškách z myslivosti vysvědčení s uvedením výsledku těchto zkoušek.

(2) Vysvědčení vydává okresní výbor Českého mysliveckého svazu; musí být podepsáno pověřeným zástupcem okresního výboru Českého mysliveckého svazu a předsedou zkušební komise.

§ 48

(1) Uchazeči jsou povinni hradit výlohy spojené s konáním zkoušek z myslivosti a přípravným školením.

(2) Okresní výbor Českého mysliveckého svazu může z důvodů hodných zvláštního zřetele vrátit uchazeči výlohy, které uhradil podle odstavce 1, nebo jejich přiměřenou část.

ČÁST TŘINÁCTÁ

Vyšší odborné myslivecké zkoušky

§ 49

(1) Pro zastávání funkce mysliveckého hospodáře a funkcí v orgánech státní správy na úseku myslivosti a v orgánech Českého mysliveckého svazu stanovených zvláštními předpisy se vyžaduje absolvování přípravného školení a složení vyšších odborných mysliveckých zkoušek.

(2) Přípravné školení a vyšší odborné myslivecké zkoušky nejsou povinné pro osoby, které

- a) absolvovaly střední lesnickou školu, bývalou lesnickou odbornou mistrovskou školu, bývalou hájenskou školu nebo

- b) absolvovaly lesnickou fakultu Vysoké školy zemědělské v Brně, bývalé lesnické fakulty vysokých škol technických, popř. Vysokou školu lesnickou a dřevařskou ve Zvolenu,

- c) složily zkoušky pro myslivce z povolání nebo zkoušky pro odborné lesní hospodáře, ustanovovací zkoušku lesnickou, státní zkoušku lesnickou nebo zkoušky pro myslivecké hospodáře podle dřívějších předpisů.

§ 50

(1) Přípravné školení pro složení vyšších odborných mysliveckých zkoušek zaměřené zejména na myslivecké hospodaření, lov, plánování a na právní předpisy o myslivosti provádí okresní výbory Českého mysliveckého svazu.

(2) Pro provádění přípravného školení platí ustanovení § 36 odst. 2 a 3 a ustanovení § 52 odst. 2 písm. a) obdobně.

(3) Průběh přípravného školení pro složení vyšších odborných mysliveckých zkoušek zhodnotí písemně okresní výbor Českého mysliveckého svazu, který toto školení prováděl.

§ 51

(1) Vyšší odborné myslivecké zkoušky se konají nejméně jednou ročně u krajského národního výboru příslušného podle místa trvalého bydliště uchazeče. Přihlásí-li se k vyšším odborným mysliveckým zkouškám méně než 10 uchazečů, určí příslušný krajský národní výbor jiný krajský národní výbor, u něhož budou zkoušky vykonány, a to po předchozí dohodě s ním.

(2) Organizačně zabezpečuje konání vyšších odborných mysliveckých zkoušek Ústřední výbor Českého mysliveckého svazu.

§ 52

(1) Přihláška k vyšším odborným mysliveckým zkouškám se podává v závěru přípravného školení, a to nejpozději do konce června.

(2) K přihlášce k vyšším odborným mysliveckým zkouškám je nutno připojit

- a) stručný životopis s přehledem o myslivecké praxi a s prohlášením, že je držitelem loveckého lístku nejméně 5 let, kterým se prokáže při vyšších odborných mysliveckých zkouškách,
- b) záznam o přípravném školení.

§ 53

(1) Vyšší odborné myslivecké zkoušky jsou písemné a ústní; jsou zaměřeny k praktickým úkolům mysliveckého hospodaření v honitbě.

(2) Písemná zkouška se koná před zkouškou ústní.

(3) Ústní zkouška trvá nejdéle 2 hodiny.

(4) Ústní zkouška je veřejná. Uchazeči jsou

zkoušení před celou zkušební komisí. Zkušební předměty pro vyšší odborné myslivecké zkoušky jsou uvedeny v příloze.

§ 54

(1) Vyšší odborné myslivecké zkoušky se konají před zkušební komisí jmenovanou krajským národním výborem.

(2) Členem zkušební komise může být s výjimkou zkušební komisaře pro politickou výchovu jen ten, kdo

- a) je držitelem loveckého lístku nejméně 10 let a
- b) prokáže, že složil vyšší odborné myslivecké zkoušky nebo dosáhl vzdělání, popřípadě vykonal zkoušku je nahrazující (§ 49).

(3) Zkušební komise je sedmičlenná. Pro složení zkušební komise a způsob jejího jednání platí ustanovení § 44 odst. 2 věta druhá a třetí a § 44 odst. 3 věta první až třetí obdobně.

(4) Všem členům zkušební komise náleží odměna a náhrada cestovních výloh podle zvláštních předpisů.³⁾ Tyto odměny a náhrady hradí krajský národní výbor.

§ 55

(1) Znalosti uchazeče z jednotlivých skupin předmětů se zhodnotí souhrnně ze zkoušky písemné i ze zkoušky ústní stupněm „prospěl s vyznamenáním“, „prospěl“, „neprospěl“.

(2) Po skončení zkoušek z jednotlivých skupin předmětů rozhodne zkušební komise v neveřejné poradě o výsledku zkoušky.

(3) Výsledek vyšších odborných mysliveckých zkoušek se zhodnotí stupněm „prospěl s vyznamenáním“, „prospěl“, „neprospěl“. Uchazeč „prospěl s vyznamenáním“, jestliže byl tímto způsobem zhodnocen alespoň ze 3 skupin předmětů. Uchazeč u zkoušky „neprospěl“, jestliže byl tímto způsobem zhodnocen třeba jen z jedné skupiny předmětů.

(4) Uchazeči, který u vyšších odborných mysliveckých zkoušek neprospěl nejvýše ze 2 skupin předmětů, může zkušební komise povolit opakování jen ze skupiny předmětů, z nichž uchazeč neprospěl, a to v příštím zkušebním termínu; v ostatních případech opakuje uchazeč zkoušky ze všech skupin předmětů v nejbližším termínu.

(5) O výsledku a průběhu vyšších odborných mysliveckých zkoušek se pořídí zápis, který obsahuje také zhodnocení znalostí uchazečů z jednotlivých skupin předmětů. Zápis podepíší předseda a ostatní členové zkušební komise.

(6) Předseda zkušební komise oznámí uchazečům veřejně výsledek vyšších odborných mysliveckých zkoušek.

§ 56

(1) Uchazeč obdrží o vykonaných vyšších odborných mysliveckých zkouškách vysvědčení s uvedením výsledku těchto zkoušek.

(2) Vysvědčení o vyšších odborných mysliveckých zkouškách vydává krajský národní výbor; musí být podepsáno pověřeným zástupcem krajského národního výboru a předsedou zkušební komise.

ČÁST ČTRNÁCTÁ

Ustanovení společná a závěrečná

§ 57

Pro lov zvěře na pozemcích v prostoru letišť platí zvláštní předpisy.⁴⁾

§ 58

Zrušují se:

- a) vyhláška ministerstva zemědělství, lesního a vodního hospodářství č. 79/1963 Sb., o úplatě za postoupení výkonu práva myslivosti,
- b) vyhláška ministerstva zemědělství č. 4/1967 Sb., o hájení a o době, způsobu a podmínkách lovu některých druhů zvěře, ve znění vyhlášky ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky č. 10/1975 Sb.,
- c) vyhláška ministerstva zemědělství a výživy č. 59/1967 Sb., kterou se vydávají prováděcí předpisy k zákonu o myslivosti, ve znění vyhlášek ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky č. 5/1971 Sb. a č. 10/1975 Sb.,
- d) směrnice ministerstva zemědělství a výživy ze dne 17. dubna 1968 čj. VII/5-362/68, kterými se vydávají podrobnější předpisy o myslivosti (Věstník MVZ r. 1968, částka 8), registrované v částce 33/1968 Sb.,
- e) vyhláška ministerstva zemědělství a lesního hospodářství č. 172/1957 Ú. l., o hlášení změn ve stavu některých hospodářských zvířat,
- f) vyhláška ministerstva zemědělství č. 310/1951 Ú. l., o včelích oplozovacích stanicích.

§ 59

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. června 1988.

Ministr:

Ing. Vaněk CSc. v. r.

⁴⁾ Směrnice ministerstva zemědělství a výživy ČSR ze dne 6. 2. 1975-I/1 o podmínkách lovu zvěře na honebních pozemcích v prostoru letišť, poř. č. 6/1975 Věstníku MVZ ČSR, registrované v částce 22/1975 Sb.

Příloha k vyhlášce č. 20/1988 Sb.

Zkušební předměty pro zkoušky z myslivosti

Zkušební předměty se dělí do těchto skupin:

I. skupina

politická výchova — myslivost v našem socialistickém společenském zřízení, její organizace a význam,

II. skupina

myslivecká zoologie a biologie zvěře (znalost hlavních rozpoznávacích znaků zvěře a způsobu jejího života),

III. skupina

- a) chov zvěře (včetně umělého chovu zvěře a základní technologie),
- b) péče o zvěř (včetně příkrmování zvěře, výstavby a údržby mysliveckých zařízení),
- c) ochrana zvěře a zlepšování životního a přírodního prostředí zvěře, vztah k ostatním volně žijícím živočichům a zvyšování úživnosti honiteb,
- d) choroby zvěře (znalost nejdůležitějších nemocí zvěře, předcházení chorobám a jejich léčení),

IV. skupina

- a) základní znalosti způsobu lovu (včetně odchytu) zvěře, loveckých pravidel a stopaření,

ošetřování zvěřiny, úprava a hodnocení loveckých trofejí,

- b) myslivecké zvyklosti a obyčeje, myslivecká mluva, chování myslivce a jeho osobní vlastnosti,

V. skupina

- a) myslivecká kynologie (znalost plemen a skupin loveckých psů, řádného chovu, výchovy, výcviku, vedení a použití loveckých psů),
- b) choroby loveckých psů (příznaky chorob a jejich léčení),

VI. skupina

- a) předpisy o myslivosti (včetně doby hájení a lovu zvěře), o zbraních a střelivu,
- b) základní předpisy o ochraně přírody,
- c) myslivecké plánování a statistika, význam myslivosti pro národní hospodářství,

VII. skupina

- a) lovecké zbraně, střelivo, pomůcky a zařízení (pravidla jejich používání a bezpečnostní opatření); základy první pomoci při úrazech při lovu,
- b) praktické použití loveckých zbraní a pomůcek.

Zkušební předměty pro vyšší odborné myslivecké zkoušky

Zkušební předměty se dělí do těchto skupin:

I. skupina

politická výchova — myslivost v našem a v jiných socialistických státech a v ostatních evropských státech,

II. skupina

- a) myslivecká zoologie a biologie zvěře,
- b) myslivecká péče o zvěř, zásady chovu a ochrany zvěře, tvorba a ochrana životního prostředí zvěře, zvyšování úživnosti honiteb, výživa zvěře,
- c) chov zvěře v oblastech, bažantnictví a obornictví,
- d) myslivecká zařízení,
- e) nejdůležitější nemoci zvěře, předcházení těmto nemocem a jejich léčení,

III. skupina

- a) předpisy o myslivosti, o loveckých zbraních a střelivu a předpisy o ochraně přírody,

- b) práva a povinnosti mysliveckého hospodáře,
- c) lovecké zbraně, střelivo, pomůcky a zařízení (pravidla jejich používání a bezpečnostní opatření),

IV. skupina

- a) zařazování honiteb do jakostních tříd,
- b) plánování, vedení myslivecké evidence a statistiky v myslivosti,
- c) význam myslivosti pro národní hospodářství, ošetřování zvěřiny a kožek, úprava a hodnocení loveckých trofejí,

V. skupina

- a) myslivecká kynologie,
- b) lovectví, lovecká pravidla, způsoby lovu včetně sokolnictví, myslivecké zvyklosti a obyčeje a myslivecká mluva.

21

VYHLÁŠKA

Ministerstva kultúry Slovenskej socialistickej republiky

zo 17. decembra 1987,

ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 27/1987 Zb.
o štátnej pamiatkovej starostlivosti

Ministerstvo kultúry Slovenskej socialistickej republiky podľa § 45 zákona Slovenskej národnej rady č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti (ďalej len „zákon“) po dohode s Ministerstvom financií Slovenskej socialistickej republiky a so Slovenskou komisiou pre vedeckotechnický a investičný rozvoj ustanovuje:

Vyhlásovanie vecí za kultúrne pamiatky

(k § 3 zákona)

§ 1

Za kultúrne pamiatky vyhlasuje Ministerstvo kultúry Slovenskej socialistickej republiky (ďalej len „ministerstvo kultúry“) nehnuteľné a hnutel'né veci, prípadne, ich súbory (ďalej len „veci“) na návrh alebo z vlastného podnetu. Podklad na vyhlásenie veci za kultúrnu pamiatku obsahuje tieto údaje:

- a) druh a názov veci;
- b) identifikačné znaky, opis veci, prípadne foto-dokumentáciu,
- c) miesto, kde sa vec nachádza,
- d) odôvodnenie.

§ 2

(1) Vlastník veci oznamuje ministerstvu kultúry alebo krajskému národnému výboru na ich písomné vyzvanie najmä tieto údaje:

- a) druh, názov a opis veci vrátane rozmerov,
- b) súčasný stav veci (napr. údaje o technickom stave a reštaurovaní),
- c) miesto, kde sa vec nachádza a spôsob jej užívania,
- d) oprávnenie nakladať s vecou.

(2) Vlastník veci môže požiadať orgán, od

ktorého vyzvanie dostal, aby údaje uvedené v odseku 1 boli zistené za pomoci príslušnej organizácie štátnej pamiatkovej starostlivosti.

§ 3

Pamiatkové zóny

(k § 6 zákona)

(1) Návrh na vyhlásenie pamiatkovej zóny vypracúva krajská organizácia štátnej pamiatkovej starostlivosti (ďalej len „krajská organizácia“) v spolupráci s ústrednou organizáciou štátnej pamiatkovej starostlivosti (ďalej len „ústredná organizácia“).

(2) Návrh na vyhlásenie pamiatkovej zóny obsahuje najmä:

- a) odôvodnenie,
- b) vymedzenie a opis hranice,
- c) určenie podmienok starostlivosti a ochrany,
- d) určenie podmienok riadenia stavebnej a inej činnosti,
- e) určené podmienok na zachovanie a využitie jej kultúrnych hodnôt.

Ak sa vyhlásenie pamiatkovej zóny dotýka záujmov chránených osobitnými predpismi,¹⁾ obsahuje návrh aj úpravu vzájomných vzťahov.

(3) Pamiatková zóna, prípadne jej ochranné pásmo a podmienky ochrany sa vyznačia v územnoplánovacích podkladoch a v územnoplánovacej dokumentácii v súlade s osobitnými predpismi.²⁾ Ak pre územie pamiatkovej zóny nebola spracovaná územnoplánovacia dokumentácia podľa podmienok na jej ochranu, dá príslušný orgán štátnej pamiatkovej starostlivosti podnet príslušnému orgánu územného plánovania na spracovanie územnoplánovacej dokumentácie alebo na jej aktualizáciu.

¹⁾ Napr. zákon č. 20/1966 Zb. o starostlivosti o zdravie ľudu, zákon č. 41/1957 Zb. o využití nerastného bohatstva (banský zákon) v znení neskorších predpisov, zákon SNR č. 1/1955 Zb. SNR o štátnej ochrane prírody v znení zákona SNR č. 100/1977 Zb. o hospodárení v lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva a v znení zákona SNR č. 72/1986 Zb.

²⁾ Zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon). Vyhláška Federálneho ministerstva pre technický a investičný rozvoj č. 84/1976 Zb. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii.

{4} Krajský národní výbor oznámí vyhlášení pamiatkovej zóny:

- a) ústrednej organizácii na vyznačenie v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej socialistickej republiky (ďalej len „ústredný zoznam“),
- b) orgánu geodézie a kartografie na vyznačenie v meračských a písomných operátoch evidencie nehnuteľností,³⁾
- c) orgánu územného plánovania krajského národného výboru a okresného národného výboru za účelom zabezpečenia spracovania územnoplánovacej dokumentácie pamiatkovej zóny.

Evidencia kultúrnych pamiatok

(k § 7 zákona)

§ 4

{1} Do ústredného zoznamu zapíše ústredná organizácia nehnuteľné a hnutelné kultúrne pamiatky evidované v štátnych zoznamoch podľa skorších právnych predpisov¹⁾ a veci vyhlásené za kultúrne pamiatky.

{2} V ústrednom zozname sa vyznačí vyhlásené kultúrne pamiatky za národnú kultúrnu pamiatku a vymedzenie ochranného pásma kultúrnej pamiatky; rovnako sa vyznačí, že kultúrna pamiatka sa nachádza na území vyhlásenom za pamiatkovú rezerváciu alebo za pamiatkovú zónu, alebo v ich ochrannom pásme.

{3} Ústredný zoznam obsahuje register zápisov, kópie rozhodnutí o vyhlásení veci za kultúrnu pamiatku, evidenčné listy, identifikačné fotografie a prípadnú ďalšiu dokumentáciu.

{4} V ústrednom zozname sa zaznamenávajú zmeny vlastníctva (správy, užívania) kultúrnych pamiatok a ich premiestnenie; pri nehnuteľných kultúrnych pamiatkach sa zaznamenávajú aj zmeny ich využitia.

{5} Pri zrušení vyhlásenia veci za kultúrnu pamiatku, pri trvalom prevode kultúrnej pamiatky do zbierok múzea alebo galérie alebo po jej trvalom premiestnení mimo územia Slovenskej socialistickej republiky sa kultúrna pamiatka vyradí z evidencie v ústrednom zozname.

§ 5

Do ústredného zoznamu sa zapisujú aj kultúrne pamiatky zapísané do Ústredného zoznamu kultúrnych pamiatok Českej socialistickej republiky,⁵⁾ ak boli natrvalo premiestnené na územie

Slovenskej socialistickej republiky. Ich zápis sa vykoná na základe oznámenia ústrednej organizácie štátnej pamiatkovej starostlivosti Českej socialistickej republiky.

§ 6

Ústredná organizácia zasiela krajskému národnému výboru a okresnému národnému výboru výpisy zo zápisov kultúrnych pamiatok v ústrednom zozname z ich územných obvodov; pre vedenie zoznamu kultúrnych pamiatok územných obvodov národných výborov primerane platia ustanovenia o vedení ústredného zoznamu.

§ 7

Ochrana a užívanie kultúrnych pamiatok

(k § 9 a 10 zákona)

{1} Vlastník kultúrnej pamiatky je povinný postarať sa o včasnú prípravu a riadne vykonanie všetkých prác a iných opatrení na zabezpečenie starostlivosti o kultúrnu pamiatku, najmä na zabezpečenie:

- a) dobrého technického stavu a estetického vzhľadu kultúrnej pamiatky,
- b) neporušeného zachovania a prípadne aj účinnnejšieho uplatnenia umeleckých a kultúrno-historických hodnôt kultúrnej pamiatky,
- c) vhodného a primeraného užívania kultúrnej pamiatky,
- d) zodpovedajúceho umiestnenia kultúrnej pamiatky, prípadne jej premiestnenie na iné vhodné miesto,
- e) potrebného technického alebo iného vybavenia kultúrnej pamiatky, ktoré podmieňuje jej neporušené zachovanie alebo užívanie,
- f) priaznivého prostredia kultúrnej pamiatky.

{2} Na ochranu kultúrnej pamiatky musí vlastník včas urobiť všetky nevyhnutné opatrenia, ktoré obmedzia na najmenšiu mieru pôsobenie vonkajších škodlivých vplyvov, a zabezpečiť ju proti vzniku a šíreniu požiaru, proti nepriaznivým dôsledkom jej užívania, proti svojvoľnému poškodzovaniu, ničeniu, odcudzeniu alebo odcudzeniu jej odstrániteľných častí alebo príslušenstva.

Obnova kultúrnych pamiatok

(k § 14 zákona)

§ 8

{1} Obnova kultúrnej pamiatky alebo jej prostredia (ďalej len „obnova pamiatky“) je súhrn činností vykonávaných pre zachovanie alebo na-

³⁾ Zákon č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností v znení zákona SNR č. 150/1983 Zb.

Vyhláška Ústrednej správy geodézie a kartografie č. 23/1964 Zb., ktorou sa vykonáva zákon č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností v znení vyhlášky Ústrednej správy geodézie a kartografie č. 133/1965 Zb. a vyhlášky Slovenského úradu geodézie a kartografie č. 26/1984 Zb.

⁴⁾ Zákon SNR č. 7/1958 Zb. SNR o kultúrnych pamiatkach.

Vyhláška Povereníctva školstva a kultúry č. 250/1959 Ú. v. o evidencii kultúrnych pamiatok.

⁵⁾ Zákon Českej národnej rady č. 20/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti.

vrátenie pamiatkových, umeleckých, technických a funkčných hodnôt kultúrnej pamiatky a vytvorenie podmienok na jej vhodné spoločenské využitie.

(2) Obnova pamiatky sa podľa povahy a stavu kultúrnej pamiatky vykonáva údržbou, opravou, rekonštrukciou, modernizáciou,⁶⁾ reštaurovaním, prípadne inou vhodnou úpravou.

§ 9

(1) K žiadosti o vydanie záväzného stanoviska k obnove pamiatky vlastník kultúrnej pamiatky pripojuje podklady, ktoré obsahujú:

- a) názov kultúrnej pamiatky, jej umiestnenie a číslo v ústrednom zozname,
- b) názov a sídlo stavebníka,
- c) údaje o majetkovo-právnych a užívateľských vzťahoch,
- d) opis kultúrnej pamiatky a účelu, na ktorý slúži,
- e) údaje o stavebno-technickom stave,
- f) súhrn zamýšľaných opatrení a rozsah predpokladaných prác,
- g) predpokladaný prínos obnovy pamiatky z hľadiska ďalšieho zhodnotenia a využitia kultúrnej pamiatky,
- h) celkové predpokladané náklady,
- i) predpokladané termíny prípravy a realizácie obnovy pamiatky.

(2) Podklady uvedené v odseku 1 pripojuje k žiadosti aj vlastník (správca, užívateľ) nehnuteľnosti, ktorý žiada o vydanie záväzného stanoviska podľa § 14 ods. 2 zákona.

(3) Príslušný národný výbor v záväznom stanovisku určí základné podmienky na prípravu a realizáciu obnovy pamiatky z hľadiska štátnej pamiatkovej starostlivosti, a to najmä:

- a) požiadavky na ďalšie zachovanie kultúrnej pamiatky,
- b) vhodné využitie kultúrnej pamiatky,
- c) vykonanie nevyhnutných prieskumných a výskumných prác,
- d) požiadavky na obsah a rozsah prípravnej a projektovej dokumentácie v súlade s osobitnými predpismi,⁷⁾
- e) prípadné vykonanie reštaurátorských prác,

f) efektívnosť a kvalitu prípravných a vykonávacích prác.

(4) Podklady podľa odseku 1 a záväzné stanovisko príslušného národného výboru sú východiskovými dokumentmi na spracovanie prípravnej a projektovej dokumentácie obnovy pamiatky a na jej zabezpečenie v pláne obnovy kultúrnych pamiatok.

§ 10

(1) Ak vyžaduje vykonanie obnovy pamiatky zmeny od schválenej dokumentácie, je stavebník³⁾ povinný tieto prerokovať s príslušným národným výborom.

(2) Dodávateľ je povinný vykonávať svoju činnosť tak, aby neporušil stav a prostredie tých kultúrnych pamiatok, resp. ich častí, ktorých sa obnova pamiatky nedotýka. V priebehu vykonávania obnovy pamiatky je dodávateľ povinný oznámiť stavebníkovi všetky skutočnosti, ktoré nepriaznivo ovplyvňujú obnovovacie práce, a neodkladne ho upovedomiť o všetkých nálezoch pamiatkového charakteru (historické konštrukcie, prvky, detaily, umelecká výzdoba, archeologické nálezy a pod.).

(3) Účastníci obnovy pamiatky sú povinní umožniť osobám povereným plnením úloh štátnej pamiatkovej starostlivosti vykonávať potrebné prieskumné a výskumné práce, dokumentovať ich výsledky a sledovať postup prípravy a vykonávania obnovy pamiatky.

(4) Najneskôr do termínu kolaudácie obnovy zisťuje príslušný národný výbor, ako boli z hľadiska štátnej pamiatkovej starostlivosti dodržané podmienky záväzného stanoviska; ak zistí nedostatky, prerokuje so stavebníkom ich odstránenie.

(5) Dokumentáciu o skutočnom vykonaní obnovy pamiatky odovzdá stavebník príslušnej organizácii štátnej pamiatkovej starostlivosti.

§ 11

(1) Obnova kultúrnej pamiatky alebo jej častí, ktorá je dielom výtvarného umenia alebo prácou umeleckých remesiel (ďalej len „reštaurovanie“), je súhrnom špecifických výtvarných, umelecko-remeselných a technických prác rešpektujúcich technickú a výtvarnú štruktúru originálu. Za reštaurovanie sa nepovažujú stavebné a montážne práce;

⁶⁾ § 6 a 7 vyhlášky Federálneho ministerstva financií a predsedu Štátnej banky československej č. 162/1980 Zb. o financovaní reprodukcie základných prostriedkov v znení vyhlášky Federálneho ministerstva financií a predsedu Štátnej banky československej č. 180/1982 Zb. a vyhlášky Federálneho ministerstva financií, Ministerstva financií Českej socialistickej republiky, Ministerstva financií Slovenskej socialistickej republiky a predsedu Štátnej banky československej č. 108/1985 Zb.

⁷⁾ Vyhláška Štátnej komisie pre vedeckotechnický a investičný rozvoj č. 5/1987 Zb. o dokumentácii stavieb. Vyhláška Federálneho ministerstva pre technický a investičný rozvoj č. 85/1976 Zb. o podrobnejšej úprave územného konania a stavebnom poriadku v znení vyhlášky Federálneho ministerstva pre technický a investičný rozvoj č. 155/1980 Zb.

⁸⁾ § 139 ods. 3 stavebného zákona. Vyhláška č. 5/1987 Zb.

v pochybnostiach je rozhodujúce stanovisko príslušnej organizácie štátnej pamiatkovej starostlivosti.

(2) Pri reštaurovaní sa vždy spracúva dokumentácia v týchto stupňoch:

- a) zámer na reštaurovanie,
- b) návrh na reštaurovanie,
- c) dokumentácia o vykonaných reštaurátorských prácach.

(3) Zámer na reštaurovanie je základným dokumentom prípravy reštaurovania; poskytuje informácie o umiestnení kultúrnej pamiatky, o jej stave a predpokladanom kultúrno-spoločenskom prínose reštaurovania. Vypracúva ho odberateľ reštaurátorských prác, prípadne si jeho spracovanie zabezpečí v príslušnej odbornej organizácii štátnej pamiatkovej starostlivosti.

(4) Súčasťou zámeru na reštaurovanie sú zásady reštaurovania, ktoré vypracúva príslušná odborná organizácia štátnej pamiatkovej starostlivosti. Zásady reštaurovania obsahujú najmä:

- a) podrobný opis súčasného stavu kultúrnej pamiatky, rozsahu a pravdepodobných príčin porúch,
- b) údaje o hodnotách kultúrnej pamiatky a špecifikáciu podmienok na ich ochranu, zachovanie, obnovu a uplatnenie,
- c) odôvodnenie naliehavosti reštaurátorského zá-
sahu,
- d) požiadavky na reštaurovanie z hľadiska ďalšej funkcie kultúrnej pamiatky.

(5) Návrh na reštaurovanie spracúva dodávateľ ako záväzný podklad na realizáciu reštaurovania. Návrh na reštaurovanie obsahuje:

- a) podrobné vyhodnotenie výsledkov prieskumu,
- b) charakter a rozsah prác,
- c) postup a technológiu reštaurátorských prác,
- d) časový harmonogram prác,
- e) ponukový rozpočet,
- f) záznam o jeho posúdení v odbornej reštaurátorskej komisii.

(6) Dokumentácia vykonaných reštaurátorských prác je dokladom o priebehu všetkých skutočne vykonaných prác pri reštaurovaní; dokumentácia vykonaných reštaurátorských prác obsahuje najmä tieto doklady:

- a) denník reštaurátorských prác,
- b) záverečnú správu o vykonaní reštaurátorských prác s ich podrobnou grafickou a fotografickou dokumentáciou vrátane podmienok a požiadaviek na ďalšiu starostlivosť o zreštaurovanú kultúrnu pamiatku,
- c) ekonomické vyhodnotenie vykonaných reštaurátorských prác.

Jedno vyhotovenie dokumentácie vykonaných reš-

taurátorských prác odovzdá odberateľ príslušnej organizácii štátnej pamiatkovej starostlivosti.

(7) Ukončené reštaurátorské práce odovzdá dodávateľ odberateľovi na preberacom konaní. Protokol o odovzdaní a prebratí reštaurátorských prác obsahuje najmä:

- a) vyjadrenia účastníkov preberacieho konania,
- b) súpis zistených nedostatkov a termíny ich odstránenia,
- c) dohodu o záručnej lehote na zrealizované reštaurátorské práce.

Príspevok na zachovanie a obnovu kultúrnej pamiatky

(k § 16 zákona)

§ 12

(1) Žiadosť o príspevok na zachovanie a obnovu pamiatky (ďalej len „príspevok“) podáva vlastník na okresnom národnom výbore, v ktorého obvode je nehnuteľná kultúrna pamiatka; ak ide o hnutelnú kultúrnu pamiatku, na okresnom národnom výbore, v obvode ktorého má žiadateľ o príspevok pobyt (sídlo).

(2) K žiadosti o príspevok žiadateľ pripojí najmä:

- a) podklady podľa § 9 ods. 4, resp. zámer na reštaurovanie,
- b) doklady o ročnom výnose nehnuteľnej kultúrnej pamiatky za posledné tri roky, prípadne o bremenách na nej viaznúcich,
- c) doklady o tom, že nemôže uhradiť náklady pre nedostatok vlastných prostriedkov.

§ 13

Pri rozhodovaní o poskytnutí príspevku a o jeho výške okresný národný výbor prihliada na to, aký prospech prinesie žiadateľovi vykonanie obnovy pamiatky, a na majetkové pomery a príjmy žiadateľa.

§ 14

Okresný národný výbor poskytne príspevok až do výšky deviatich desiatin nákladov. V spoločensky odôvodnených prípadoch, najmä pri reštaurovaní výtvarných diel a pri obnove národných kultúrnych pamiatok môže okresný národný výbor týmto príspevkom uhradiť celkové náklady.

§ 15

(1) Z príspevku poskytnutého občanovi uhrádza okresný národný výbor faktúry organizácii, ktorá vykonáva práce na obnove pamiatky.

(2) Ak kultúrnu pamiatku odkúpi štát, zníži sa jej cena o primeranú časť poskytnutého príspevku. Pri inom prevode vlastníctva kultúrnej pamiatky môže okresný národný výbor požadovať vrátenie príspevku alebo jeho častí; môže si tiež vyhradiť, že kultúrna pamiatka bude poistená.

§ 16

Ochranné pásmo

(k § 17 zákona)

(1) Vyjadrenie príslušnej organizácie štátnej pamiatkovej starostlivosti k vymedzeniu ochranného pásma obsahuje najmä:

- a) odôvodnenie účelu a cieľa vymedzenia ochranného pásma,
- b) vymedzenie územia ochranného pásma,
- c) špecifikáciu kvalít územia ochranného pásma a jeho charakteristiku,
- d) návrh na určenie podmienok činnosti v ochrannom pásme,
- e) návrh na nevyhnutné úpravy stavieb, pozemkov alebo iných zariadení, prípadne na odstránenie existujúcich stavieb alebo vykonanie iných opatrení a úprav,
- f) návrh na úpravu vzťahov k iným ochranným pásmam, prípadne ďalším chráneným územiam zriadeným podľa osobitných predpisov.⁹⁾

(2) Návrh na vymedzenie ochranného pásma prerokuje okresný národný výbor s príslušným stavebným úradom, a ak ide o nehnuteľné archeologické nálezy, aj s Archeologickým ústavom Slovenskej akadémie vied.

(3) Okresný národný výbor oznámi vymedzenie ochranného pásma:

- a) krajskej organizácii a ústrednej organizácii na vyznačenie v ústrednom zozname; ak ide o nehnuteľné archeologické nálezy, tiež Archeologickému ústavu Slovenskej akadémie vied,
- b) orgánu geodézie a kartografie na vyznačenie v meračských a písomných operátoch evidencie nehnuteľností,³⁾
- c) orgánu územného plánovania za účelom zabezpečenia spracovania alebo aktualizácie územnoplánovacej dokumentácie územia ochranného pásma.

§ 17

Kultúrne pamiatky vo vzťahu k zahraničiu

(k § 20 zákona)

(1) Žiadosť o súhlas na vývoz kultúrnej pamiatky musí obsahovať všetky identifikačné znaky kultúrnej pamiatky vylučujúce jej zámenu, najmä podrobný opis s fotografiou, druh a názov, rozmery, súčasný stav, údaje o vykonaných úpravách alebo reštaurovaní, účel na ktorý sa žiada o súhlas s vývozom, doba, na ktorú sa má kultúrna pamiatka vyviezť, spôsob jej zabezpečenia počas dopravy a jej užívania v zahraničí. K žiadosti musí byť pripojený písomný súhlas vlastníka kultúrnej pamiatky s vývozom.

(2) Žiadosť sa podáva na predpísanom tlačive, ktorého vzor je v prílohe vyhlášky, a to v štyroch vyhotoveniach, z ktorých jedno zostáva na colnici, druhé sprevádza kultúrnu pamiatku do cudziny, ďalšie zostávajú na ministerstve kultúry a u žiadateľa.

(3) Ministerstvo kultúry môže v udelenom súhlase na vývoz kultúrnej pamiatky určiť podmienky na jej ochranu.

(4) Po navrátení kultúrnej pamiatky zo zahraničia preverí ústredná organizácia na požiadanie ministerstva kultúry identitu a stav kultúrnej pamiatky a podá o tom ministerstvu kultúry správu.

Okresný konzervátor štátnej pamiatkovej starostlivosti a spravodajcovia štátnej pamiatkovej starostlivosti

(k § 31 zákona)

§ 18

Okresný konzervátor štátnej pamiatkovej starostlivosti plní najmä tieto úlohy:

- a) sleduje stav kultúrnych pamiatok, starostlivosť o ne a o ich využitie a najmenej raz ročne podáva okresnému národnému výboru a krajskej organizácii správu o stave kultúrnych pamiatok v okrese,
- b) overuje, či sa obnova kultúrnych pamiatok a zmeny ich využitia vykonávajú v súlade so zákonom a touto vyhláškou,
- c) propaguje kultúrne pamiatky medzi občanmi a najmä medzi mládežou,
- d) z poverenia okresného národného výboru sa zúčastňuje na rokovaní, na ktorých sa riešia otázky z odboru štátnej pamiatkovej starostlivosti, a o ich výsledku podáva správu okresnému národnému výboru.

§ 19

Spravodajca štátnej pamiatkovej starostlivosti plní najmä tieto úlohy:

- a) sleduje stav kultúrnych pamiatok vo vymedzenom obvode, starostlivosť o ne a o ich využitie a spracúva písomné podklady pre okresného konzervátora štátnej pamiatkovej starostlivosti o stave kultúrnych pamiatok a zmenách prostredia, v ktorom sa nachádzajú,
- b) podáva okresnému konzervátorovi štátnej pamiatkovej starostlivosti správu o zistených nedostatkoch.

Spoločné a záverečné ustanovenia

§ 20

Na účely tejto vyhlášky príslušným orgánom štátnej pamiatkovej starostlivosti je pre kultúrne

⁹⁾ Napr. § 6 a 11 zákona SNR č. 1/1955 Zb. SNR, § 48 zákona č. 20/1966 Zb., § 19 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách (vodný zákon).

pamiatky okresný národný výbor, pre národné kultúrne pamiatky krajský národný výbor; príslušnou organizáciou štátnej pamiatkovej starostlivosti je pre kultúrne pamiatky krajská organizácia, pre národné kultúrne pamiatky ústredná organizácia.

§ 21

(1) Dňom účinnosti tejto vyhlášky sa nepoužijú ustanovenia vyhlášky Predsedníctva Slovenskej národnej rady č. 11/1964 Zb. o vývoze kultúrnych pamiatok a predmetov muzeálnej hodnoty, pokiaľ sa vzťahujú na kultúrne pamiatky.

(2) Zrušujú sa:

1. úprava Ministerstva kultúry Slovenskej socia-

listickej republiky zo 6. 5. 1975 č. MK 868/1975-ek. pre plánovanie a financovanie obnovy nehnuteľných kultúrnych pamiatok v Slovenskej socialistickej republike (reg. v čiaske 22/1975 Zb.),

2. úprava Ministerstva kultúry Slovenskej socialistickej republiky z 28. 12. 1975 č. MK 3503/1975-OP o dokumentácii obnovy nehnuteľných kultúrnych pamiatok (reg. v čiaske 19.1976 Zb.).

§ 22

Táto vyhláška nadobúda účinnosť 1. marcom 1988.

Minister:

Válek v. r.

Žiadosť o súhlas na vývoz kultúrnej pamiatky

1. Žiadateľ (meno osoby alebo názov organizácie): Adresa: Číslo OP (len u osôb):		2. Prijemca (meno osoby alebo názov organizácie): Adresa:	
3. Dôvod vývozu (pri zapožičaní doba, na ktorú sa kultúrna pamiatka vyváža)		4. Doprava a spôsob zabezpečenia počas dopravy	
Fotografia kultúrnej pamiatky	5. Názov a opis kultúrnej pamiatky	6. Značky, čísla, rozmery	7. Súčasný stav a údaje o vykonaných úpravách a reštaurovaní
		Množstvo	
		Cena	
Čestné vyhlásenie Vyhlasujem, že údaje uvedené v rubrikách 1 až 6 sú správne. Žiadam o povolenie vývozu kultúrnej pamiatky. _____ podpis		8. Osvedčenie o povolení vývozu kultúrnej pamiatky	

9. Potvrdenie colných orgánov pri:			
výstupe	výstupe	výstupe	vstupe do štátu určenia
vstupe	vstupe	vstupe	

22 VYHLÁŠKA

Ministerstva zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky

z 5. januára 1988

o povinných hláseniach súvisiacich s ukončením tehotenstva

Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky podľa § 70 ods. 1 písm. c) zákona č. 20/1966 Zb. o starostlivosti o zdravie ľudu ustanovuje:

§ 1

Ukončenie tehotenstva pôrodom živého alebo mŕtveho dieťaťa, alebo potratom, ako aj úmrtie dieťaťa do 168 hodín po pôrode a úmrtie matky súvisiace s tehotenstvom, pôrodom alebo potratom, do 42 dní po ukončení tehotenstva (ďalej len „úmrtie matky“), hlásia zdravotnícke zariadenia spôsobom určeným touto vyhláškou.

§ 2

(1) Pôrodom živého dieťaťa je jeho narodenie s jedným zo znakov života, ktorými sú dýchanie alebo akcia srdca, pulzácia pupočníka alebo aktívny pohyb svalstva, aj keď nebol prerušený pupočník alebo nebola porodená placenta. Pôrodná hmotnosť pritom je

- a) 500 g a vyššia alebo
- b) 499 g a nižšia, ak dieťa prežije 24 hodín po pôrode.

(2) Pôrodom mŕtveho dieťaťa je jeho narodenie bez znakov života uvedených v odseku 1, pričom jeho pôrodná hmotnosť je 1000 g a vyššia.

§ 3

(1) Potratom je predčasne ukončené tehotenstvo, ak

- a) plod neprejavuje znaky života a jeho pôrodná hmotnosť je nižšia ako 1000 g a ak hmotnosť

nemožno zistiť a ide o tehotenstvo kratšie ako 28 týždňov,

- b) plod prejavuje niektorý znak života a jeho pôrodná hmotnosť je nižšia ako 500 g, ale neprežije 24 hodín po pôrode,
- c) z maternice bolo vyňaté plodové vajce bez plodu alebo tehotenská sliznica.

(2) Potratom je taktiež ukončenie mimomaternicového tehotenstva alebo umelé prerušenie tehotenstva urobené podľa osobitných predpisov.¹⁾

§ 4

Hlásenie o narodení živého alebo mŕtveho dieťaťa podávajú zdravotnícke zariadenia na tlačíve „Hlásenie o narodení“.²⁾ Bližšie podmienky určujú osobitné predpisy.³⁾

§ 5

(1) Hlásenie o narodení mŕtveho dieťaťa, o úmrtí dieťaťa do 168 hodín po pôrode a úmrtí matky podávajú zdravotnícke zariadenia na tlačíve „List o prehliadke mŕtveho“.⁴⁾ Bližšie podmienky určujú osobitné predpisy.⁵⁾

(2) Pri narodení mŕtveho dieťaťa a pri úmrtí dieťaťa do 168 hodín po pôrode sa okrem hlásenia uvedeného v § 5 a v odseku 1 podáva hlásenie o patologickom novorodencovi a perinatálne zomretom dieťať.⁶⁾ Pri narodení alebo úmrtí dieťaťa so zjavnou vrodenou vývojovou chybou sa podáva hlásenie o zistenej vývojovej chybe.⁷⁾

¹⁾ Zákon Slovenskej národnej rady č. 73/1986 Zb. o umelom prerušení tehotenstva.

Vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej socialistickej republiky č. 74/1986 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o umelom prerušení tehotenstva.

²⁾ Tlačivo Federálneho štatistického úradu, Českého štatistického úradu a Slovenského štatistického úradu Obyv. 2—12.

³⁾ § 35 až 38 vyhlášky Federálneho ministerstva vnútra č. 22/1977 Zb., ktorou sa určujú bližšie predpisy k zákonu o matrikách.

Smernice Federálneho štatistického úradu zo 17. júna 1985 č. V. k 208/86 k štátnym štatistickým výkazom za úsek demografia „22 Dem“, vydané v edícii „Smernice a pokyny čs. štatistiky“, registrované v čiaske 1/1986 Zb.

⁴⁾ Tlačivo Štatistického a evidenčného vydavateľstva tlačív skl. č. 14 105 0.

⁵⁾ § 3 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva SSR č. 46/1985 Zb. o postupe pri úmrtí a o pohrebníctve.

⁶⁾ Tlačivo Štatistického a evidenčného vydavateľstva tlačív skl. č. 14 333 1.

⁷⁾ Tlačivo Ústavu zdravotníckych informácií a štatistiky 42—1181/75.

§ 6

Hlášení o ukončení těhotenstva potratem poskytují zdravotnické zařízení na tlačíve „Hlášení o umelom prerušení tehotenstva a o potrate“^{*)} podľa osobitných predpisov.¹⁾

§ 7

Pri ukončení tehotenstva s viacerými plodmi sa na účely hlásenia posudzuje každý plod osobitne. Rozhodujúce sú pritom kritériá uvedené v § 2 a 3.

§ 8

(1) Hlášení sa podáva

- a) v prípadoch uvedených v § 4 a v § 5 ods. 1 národnému výboru poverenému vedením matrik a okrem hlásenia o úmrtí matky tiež okresnému odborníkovi pre odbor pediatrie príslušnému podľa miesta trvalého pobytu matky,
- b) v prípadoch uvedených v § 5 ods. 2 a § 6 okresnému odborníkovi pre odbor gynekológie a pôrodnictva príslušnému podľa miesta trvalého pobytu ženy,
- c) v prípade úmrtia matky národnému výboru poverenému vedením matrik a neodkladne

okresnému odborníkovi pre odbor gynekológie a pôrodnictva príslušnému podľa miesta trvalého pobytu matky.

[2] Podľa týchto hlásení vykonávajú zdravotnícke zariadenia v súčinnosti s príslušnými okresnými a krajskými odborníkmi rozboru pre zlepšovanie úrovne liečebno-preventívnej starostlivosti o matku a dieťa.

§ 9

Zrušujú sa:

1. vyhláška Ministerstva zdravotníctva č. 194/1964 Zb. o povinnom hlásení živo a mŕtvo narodeného plodu, úmrtia dieťaťa do siedmich dní po pôrode a úmrtia matky;
2. smernice Ministerstva zdravotníctva z 24. novembra 1964 č. ST-181-6.11.64 o povinnom hlásení živo a mŕtvo narodeného plodu, úmrtí dieťaťa do siedmich dní po pôrode a úmrtia matky, uverejnené pod č. 4/1965 Vestníka Ministerstva zdravotníctva.

§ 10

Táto vyhláška nadobúda účinnosť 1. marcom 1988.

Ministerka:

MUDr. Tökölyová v. r.

^{*)} Tlačivo Štatistického a evidenčného vydavateľstva tlačív skl. č. 143370.